

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ  
CHRISTINE STIX-HACKL  
της 8ης Δεκεμβρίου 2005<sup>1</sup>

I — Εισαγωγή

1. Με την υπό κρίση προσφυγή λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει την ύπαρξη διαφόρων παραλείψεων εκ μέρους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε σχέση με το δασμολογικό καθεστώς διαμετακομίσεως με δελτία TIR (στο εξής: καθεστώς TIR). Ειδικότερα, η Επιτροπή προσάπτει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ότι καταχώρισε εσφαλμένως και απέδωσε με καθυστέρηση τους προερχόμενους από το καθεστώς αυτό ιδίους πόρους της Κοινότητας καθώς και ότι απέκρυψε από την Επιτροπή ορισμένα στοιχεία που αφορούσαν μη εκκαθαρισμένα δελτία TIR. Περαιτέρω, η Επιτροπή ζητεί να υποχρεωθεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να αποδώσει εντόκως τους εν λόγω ιδίους πόρους καθώς και να της διαβιβάσει ορισμένα στοιχεία.

2. Η υπό κρίση διαφορά αφορά πρωτίστως την καταχώριση και απόδοση ιδίων πόρων

της Κοινότητας προερχομένων από δασμούς, ζητήματα τα οποία ρυθμιζονταν κατά τον κρίσιμο για την παρούσα διαδικασία χρόνο με τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 (στο εξής: κανονισμός περί ιδίων πόρων)<sup>2</sup>. Ο κανονισμός περί ιδίων πόρων προβλέπει για βεβαιωθείσες απαιτήσεις των Κοινοτήτων επί ιδίων πόρων δύο είδη λογιστικής καταχωρίσεως. Κατά κανόνα, οι βεβαιωθείσες απαιτήσεις πρέπει να καταχωρίζονται στην επονομαζόμενη λογιστική Α, εφόσον δεν πρόκειται για απαιτήσεις οι οποίες πρέπει να καταχωριστούν στην επονομαζόμενη λογιστική Β, διότι οι απαιτήσεις αυτές μεταξύ άλλων «δεν έχουν ακόμα εισπραχθεί και δεν έχει συσταθεί για αυτές καμία ασφάλεια». Συναφώς, το είδος της λογιστικής καταχωρίσεως έχει αποφασιστική σημασία, δεδομένου ότι τα ποσά που καταχωρίζονται στη λογιστική Α το αργότερον την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη δέκατη ένατη ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τον οποίον βεβαιώθηκε η απαίτηση πρέπει να πιστώνονται στην Επιτροπή, ενώ η πιστωτική εγγραφή των ποσών που καταχωρίζονται στη λογιστική Β πρέπει να γίνεται εντός της αντίστοιχης προθεσμίας μετά την *είσπραξη* των ποσών αυτών.

2 — Κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1).

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

3. Δευτερευόντως, η υπό κρίση διαφορά αφορά το δασμολογικό καθεστώς διαμετακομίσεως με δελτία TIR, το οποίο στηρίζεται στην τελωνειακή σύμβαση περί της διεθνούς μεταφοράς εμπορευμάτων βάσει των δελτίων TIR (στο εξής: σύμβαση TIR) η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 14 Νοεμβρίου 1975 και στην οποία συμβαλλόμενα μέρη είναι, μεταξύ άλλων, τόσο η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας όσο και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα<sup>3</sup>.

5. Η παρούσα διαδικασία τελεί σε στενή συνάφεια με τις εισέτι εκκρεμούσες υποθέσεις C-377/03<sup>4</sup> και C-378/03<sup>5</sup> οι οποίες επίσης αφορούν τη λογιστική καταχώριση και απόδοση ιδίων πόρων από το καθεστώς TIR και επί των οποίων πρόκειται επίσης να διατυπώσω προτάσεις.

## II — Νομικό πλαίσιο

### A — Κοινοτικό δίκαιο

#### 1. Ο κανονισμός περί ιδίων πόρων

4. Η παρούσα διαδικασία αφορά κατ' ουσίαν το αν απαιτήσεις που στηρίζονται στο καθεστώς TIR έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Β αντί της λογιστικής Α, και τούτο λόγω των προβλημάτων που ανέκυψαν σε σχέση με την ασφάλιση των δασμών και των τελών μέσω του προβλεπόμενου στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR συστήματος εγγυήσεων το οποίο, σύμφωνα με τα στοιχεία της Γερμανικής Κυβερνήσεως, από το 1993 περιήλθε σε κρίση που παρ' ολίγον να το οδηγήσει σε κατάρρευση. Λόγω της καταστάσεως αυτής, οι γερμανικές αρχές παραιτήθηκαν προσωρινώς από την εκτέλεση των απαιτήσεων έναντι των εγγυοδοτικών οργανισμών, ήτοι προέβησαν στην καταχώριση των εν λόγω ποσών ως ανασφάλιστων απαιτήσεων στη λογιστική Β.

6. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων προβλέπει σε σχέση με τη βεβαίωση απαιτήσεως της Κοινότητας ότι:

«Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', της αποφάσεως 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται ως βεβαιωθείσα όταν η αρμόδια υπηρεσία του κράτους μέλους ανακοινώσει το οφειλόμενο ποσό στον οφειλέτη. Η ανακοίνωση αυτή πραγματοποιείται μόλις ο οφειλέτης

3 — Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα κύρωσε τη σύμβαση αυτή με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2112/78 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978, περί συνάψεως της τελωνειακής συμβάσεως περί της διεθνούς μεταφοράς εμπορευμάτων βάσει των δελτίων TIR (σύμβαση TIR) η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 14 Νοεμβρίου 1975 (ΑΒ. L 252, σ. 1).

4 — Επιτροπή κατά Βελγίου.

5 — Επιτροπή κατά Βελγίου.

γίνει γνωστός και το ποσό της απαίτησης μπορεί να υπολογιστεί από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, αφού τηρηθούν όλες οι εφαρμοστέες εν προκειμένω κοινοτικές διατάξεις.»

σμίας του στοιχείου α', σε χωριστά λογιστικά βιβλία. Τα κράτη μέλη μπορούν να ενεργήσουν κατά τον ίδιο τρόπο σε περίπτωση που οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί και καλύπτονται από εγγυήσεις αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης και ενδέχεται να υποστούν μεταβολές, συνεπεία αντιδικίας.»

7. Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων προβλέπει σχετικά με τη λογιστική καταχώριση των ιδίων πόρων:

8. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων προβλέπει σχετικά με την απόδοση των ιδίων πόρων:

«1. Λογαριασμοί των ιδίων πόρων, υποδιαιρούμενοι κατά είδος αυτών, τηρούνται στο Δημόσιο Ταμείο κάθε κράτους μέλους ή στον οργανισμό που ορίζεται από αυτό.

2. α) Οι απαιτήσεις που βεβαιώνονται σύμφωνα με το άρθρο 2 καταχωρούνται στα λογιστικά βιβλία, υπό την επιφύλαξη του στοιχείου β' της παρούσας παραγράφου, το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τον οποίο βεβαιώθηκε η απαίτηση.

«1. Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', της απόφασης αυτής διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2.

β) Οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί αλλά δεν έχουν καταχωρηθεί στα λογιστικά βιβλία που αναφέρονται στο στοιχείο α', διότι δεν έχουν ακόμη εισπραχθεί και δεν έχει συσταθεί για αυτές καμία ασφάλεια, καταχωρούνται, εντός της προθε-

Πάντως για τις απαιτήσεις που βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β' καταχωρούνται σε χωριστά λογιστικά βιβλία, η εγγραφή πρέπει να γίνει το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα της είσπραξης των απαιτήσεων.»

9. Το άρθρο 17, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού περί ιδίων πόρων ορίζει:

2. Το καθεστώς TIR

α) Επισκόπηση του καθεστώτος TIR

«1. Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα σύμφωνα με το άρθρο 2 έσοδα να αποδίδονται στην Επιτροπή κατά τους όρους που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό.

2. Τα κράτη μέλη απαλλάσσονται της υποχρέωσης να αποδίδουν στην Επιτροπή τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα έσοδα, μόνον εάν η είσπραξη δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας. Εξάλλου, σε ορισμένες περιπτώσεις, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να μη θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής τα σχετικά ποσά εφόσον αποδεικνύεται μετά από διεξοδική εξέταση όλων των στοιχείων της εν λόγω περίπτωσης, ότι είναι οριστικά αδύνατο να εισπράξουν τα οφειλόμενα για λόγους πέραν της ευθύνης τους. Οι περιπτώσεις αυτές πρέπει να αναφέρονται στην έκθεση που προβλέπει η παράγραφος 3, εφόσον τα ποσά υπερβαίνουν το ισόποσο των 10 000 Ecu, μετατρεπομένων σε εθνικό νόμισμα με την ισοτιμία της πρώτης εργάσιμης ημέρας του Οκτωβρίου του προηγούμενου ημερολογιακού έτους. Στην έκθεση αυτή πρέπει να αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους το κράτος μέλος δεν μπόρεσε να αποδώσει τα εν λόγω ποσά. Η Επιτροπή διαθέτει προθεσμία έξι μηνών για να ανακοινώσει, ενδεχομένως, τις παρατηρήσεις της στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.»

10. Το καθεστώς διαμετακομίσεως αποτελεί είδος δασμολογικού καθεστώτος του οποίου σκοπός είναι να διευκολύνει το εμπόριο, ήτοι τη διαμετακόμιση εμπορευμάτων εντός συγκεκριμένου δασμολογικού συστήματος ή μεταξύ διαφορετικών δασμολογικών περιοχών. Ως «καθεστώς μη εισπράξεως» νοούνται καθεστώτα διαμετακομίσεως βάσει των οποίων καθίσταται δυνατή η προσωρινή μη είσπραξη δασμών, τελών και φόρων που πρέπει να καταβληθούν για εμπορεύματα τα οποία αποστέλλονται σε τρίτη χώρα ή προέρχονται από τρίτη χώρα κατά τη μεταφορά των εμπορευμάτων αυτών μέσω συγκεκριμένης δασμολογικής περιοχής. Το καθεστώς TIR αποτελεί ένα μεταξύ πλειόνων —από πολλές απόψεις παρεμφερών— ειδών καθεστώτων διαμετακομίσεως, ήτοι συστημάτων για τη διαμετακόμιση εμπορευμάτων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται επίσης το κοινοτικό καθεστώς διαμετακομίσεως και το κοινό καθεστώς διαμετακομίσεως.

11. Νομική βάση, από απόψεως κοινοτικού δικαίου, του καθεστώτος TIR, το οποίο ανήκει στα εξωτερικά καθεστώτα διαμετακομίσεως, είναι, πέραν της διεθνούς συμβάσεως TIR, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα<sup>6</sup> (στο εξής: κανονισμός

6 — ΕΕ L 253, σ. 1.

για την εφαρμογή του τελωνειακού κώδικα), ο οποίος με τη σειρά του στηρίζεται στον τελωνειακό κώδικα των Κοινοτήτων<sup>7</sup> (στο εξής: ΤΚ) και ο οποίος επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το καθεστώς που προβλέπουν τα άρθρα του 451 επ. της συμβάσεως TIR, των οποίων συνιστά εφαρμογή.

12. Κατά τη σύμβαση TIR, τα εμπορεύματα που μεταφέρονται οδικώς, με εμπορικές αμαξοστοιχίες ή εμπορευματοκιβώτια πρέπει να ελέγχονται μόνο στο τελωνείο εξόδου, όχι όμως στο τελωνείο διελεύσεως ή προορισμού, εκτός και αν υπάρχει η υπόνοια κάποιας παρατυπίας (άρθρο 5). Επιπλέον, για τα εμπορεύματα αυτά δεν απαιτείται η καταβολή ή η παρακατάθεση δασμών εισόδου ή εξόδου (άρθρο 4). Σκοπός του καθεστώτος TIR είναι η τελωνειακή επίβλεψη της μεταφοράς εμπορευμάτων μέσω του τελωνειακού εδάφους —για τους σκοπούς της συμβάσεως TIR η Κοινότητα θεωρείται ως ενιαίο τελωνειακό έδαφος— και η διασφάλιση ότι τα μεταφερόμενα εμπορεύματα θα φτάσουν αναλλοίωτα ως προς το περιεχόμενο και την ποσότητά τους στον τόπο προορισμού τους.

13. Τούτο μπορεί να επιτευχθεί κατ' ουσίαν μέσω τριών στοιχείων του καθεστώτος TIR: πρώτον, η μεταφορά των εμπορευμάτων πρέπει να γίνεται σε οχήματα ή κιβώτια τα

οποία να πληρούν ορισμένες απαιτήσεις ασφαλείας ώστε να μην είναι δυνατή καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής ούτε η ανταλλαγή ούτε η απομάκρυνση των εμπορευμάτων (άρθρα 12 έως 14 της συμβάσεως TIR). Δεύτερον, τα προϊόντα πρέπει καθ' όλη τη διάρκεια της μεταφοράς να συνοδεύονται από ενιαίο έγγραφο αποστολής, ήτοι το δελτίο TIR, το οποίο εκδίδεται από το τελωνείο εξόδου και βάσει του οποίου ελέγχεται το νομότυπο της μεταφοράς (άρθρο 3). Τρίτον, η καταβολή των δασμών και των τελών, που μπορεί να απαιτήσουν οι τελωνειακές αρχές από τη μεταφορική εταιρία, πρέπει να ασφαρίζεται εν μέρει με εγγύηση παρεχόμενη από εθνικό φορέα ο οποίος να έχει πιστοποιηθεί για τον σκοπό αυτόν από τις αρχές των συμβαλλομένων μερών (άρθρο 3). Η εγγύηση αυτή καλύπτεται με τη σειρά της από την International Road Transport Union (IRU), καθώς και από έναν ασφαλιστικό όμιλο που εδρεύει στην Ελβετία (στο εξής: Διεθνής Ασφαλιστικός Όμιλος).

14. Τα δελτία TIR τυπώνονται από την IRU και διανέμονται από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς στις μεταφορικές εταιρίες οι οποίες καταχωρίζουν στα δελτία TIR ορισμένα στοιχεία που αφορούν ιδίως το μεταφερόμενο εμπόρευμα. Έκαστο δελτίο TIR αποτελείται από περισσότερα φύλλα εις διπλούν. Εφόσον το οικείο εμπόρευμα φθάσει στο τελωνείο προορισμού, ήτοι στο τελωνείο εξόδου του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας, και εφόσον το τελωνείο προορισμού ενημερώσει συναφώς άνευ επιφυλάξεων το τελωνείο εξόδου, ήτοι το τελωνείο εισόδου εντός του εν λόγω τελωνειακού εδάφους, η μεταφορά TIR έχει ολοκληρωθεί νομοτύπως.

<sup>7</sup> — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1).

15. Σε περίπτωση μη νομότυπης ολοκληρώσεως της μεταφοράς, εφαρμόζεται το σύστημα εγγυήσεως που ρυθμίζει ουσιαστικά το άρθρο 8 της συμβάσεως TIR, οι δε εγγυοδοτικοί οργανισμοί ευθύνονται μέχρι ενός ορισμένου ανώτατου ορίου καλύψεως ανά φορτίο φορτηγού, και δη αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τα πρόσωπα που οφείλουν άμεσα τα ποσά αυτά, για την καταβολή των τελών εισόδου και εξόδου που καθίστανται απαιτητά λόγω της μη νομότυπης εκτελέσεως της μεταφοράς TIR.

β) Οι σχετικές διατάξεις της συμβάσεως TIR

16. Το κεφάλαιο II της συμβάσεως TIR, το οποίο ρυθμίζει την έκδοση των δελτίων TIR καθώς και την ευθύνη των εγγυοδοτικών οργανισμών, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τις ακόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 8

1. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει την υποχρέωσιν καταβολής των απαιτητών εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων προσηυξημένων, εάν συντρέχει περίπτωσης, με τους τόκους υπερημερίας, οι οποίοι θα έδει να καταβληθούν, δυνάμει των τελωνειακών νόμων και κανονισμών της χώρας εις την οποίαν θα απεκαλύπτετο

ανωμαλία τις αφορώσα εις την μεταφοράν διά δελτίου TIR. Ούτος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον μετά των οφειλετών των ως άνω προβλεπόμενων ποσών εις την πληρωμήν των ποσών τούτων.

2. Όταν οι νόμοι και οι κανονισμοί συμβαλλομένου τινός μέρους δεν προβλέπουν την πληρωμήν εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, επί των εις την ως άνω παράγραφον 1 προβλεπόμενων περιπτώσεων, ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει να καταβάλη, υπό τους ίδιους όρους, ποσόν ίσον προς το ύψος των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, προσηυξημένον, εάν συντρέχει περίπτωσης, διά τόκων υπερημερίας.

3. Έκαστον συμβαλλόμενον μέρος καθορίζει, κατά δελτίου TIR, το μέγιστον ύψος των ποσών τα οποία δύνανται να απαιτηθούν εκ του εγγυοδοτικού οργανισμού, βάσει των διατάξεων των παραγράφων 1 και 2 ανωτέρω.

4. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός είναι υπεύθυνος έναντι των αρχών της χώρας ένθα κείται το τελωνείον προελεύσεως, από του χρόνου αποδοχής του δελτίου TIR υπό του τελωνείου. Εις τας εν συνεχεία χώρας διελεύσεως, διαρκούσης μιας πράξεως μεταφοράς εμπορευμάτων υπό το καθεστώς TIR, η ευθύνη αυτή άρχεται από της εισαγωγής των εμπορευμάτων [...].

5. Η ευθύνη του εγγυοδοτικού οργανισμού καλύπτει ουχί μόνον τα εν τω δελτίω TIR απαριθμούμενα εμπορεύματα, αλλ' ωσαύτως και τα εμπορεύματα άτινα, καίτοι μη απαριθμούμενα εν τω δελτίω ήθελον ανευρεθή εις το εσφραγισμένον τμήμα του οδικού οχήματος ή εις το εσφραγισμένον εμπορευματοκιβώτιον. Η τοιαύτη ευθύνη εις ουδέν έτερον εμπόρευμα εκτείνεται.

6. Προς καθορισμόν των εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερομένων δασμών και φόρων, αι εις το δελτίον TIR διαλαμβανόμεναι ενδείξεις των εμπορευμάτων ισχύουν μέχρις αποδείξεως περί του εναντίου.

7. Οσάκις τα εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερόμενα ποσά καθίστανται απαιτητά, αι αρμόδιαι αρχαί οφείλουν, όπως κατά το μέτρον του δυνατού, απαιτούν την πληρωμήν τούτων από το πρόσωπον ή τα πρόσωπα τα οποία είναι αμέσως οφειλέται των εν λόγω ποσών, προς της προβολής απαιτήσεως προς τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν.»

1996 (στο εξής: απόφαση του Ομοσπονδιακού Υπουργείου) περιέχει μεταξύ άλλων την ακόλουθη ρύθμιση στο σημείο 3 σχετικά με τη σύσταση ασφαλειών στο πλαίσιο πράξεων διαμετακομίσεως:

«Κατά την επιβολή τελών εισαγωγής στο πλαίσιο κοινοτικών/κοινών πράξεων διαμετακομίσεως οι απαιτήσεις θεωρούνται ως ασφαλισθείσες μόνο στην περίπτωση που για την εκάστοτε πράξη διαμετακομίσεως έχει συσταθεί χωριστή ασφάλεια και η ασφάλεια αυτή δεν έχει καταπέσει πάλι.

Όλες οι λοιπές απαιτήσεις από κοινοτικές/-κοινές πράξεις διαμετακομίσεως ή από δελτία TIR θεωρούνται ως ανασφάλιστες [...].»

### III — Τα πραγματικά περιστατικά και η εξέλιξη της διαδικασίας

*A — Επί της κρίσεως στην οποία περιήλθε το καθεστώς TIR*

*B — Η εθνική νομοθεσία*

17. Η απόφαση του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών της 11ης Σεπτεμβρίου

18. Ιδίως η Γερμανική Κυβέρνηση επέστησε την προσοχή του Δικαστηρίου στα πραγματικά περιστατικά υπό το πρίσμα των οποίων

πρέπει να εξεταστεί η υπό κρίση προσφυγή, ήτοι στη δεινή κρίση στην οποία περιήλθαν τα εφαρμοζόμενα στην Κοινότητα καθεστώτα διαμετακομίσεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται το καθεστώς TIR, από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 και, ειδικότερα, από την έναρξη της ισχύος της εσωτερικής αγοράς την 1η Ιανουαρίου 1993 και η οποία οδήγησε στην αποτυχία του συστήματος εγγυήσεων που αποτελεί τη βάση του καθεστώτος TIR και ως εκ τούτου —εν πάση περιπτώσει σύμφωνα με όσα εκθέτει η Γερμανική Κυβέρνηση— στην «οιονεί κατάρρευση» ολόκληρου του καθεστώτος TIR. Η κρίση αυτή αποτελεί επίσης αντικείμενο έρευνας μιας εξεταστικής επιτροπής που συστάθηκε τον Δεκέμβριο του 1995 από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να εξετάσει τις προβληθείσες παραβάσεις ή ελλείψεις που είχαν παρατηρηθεί στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος διαμετακομίσεως και η οποία υπέβαλε την έκθεσή της στις 20 Φεβρουαρίου 1997<sup>8</sup> (στο εξής: έκθεση της εξεταστικής επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου). Η έκθεση αυτή αφορά μεν ειδικώς το κοινοτικό καθεστώς διαμετακομίσεως, ωστόσο εξετάζει αναλυτικά και το καθεστώς TIR.

19. Η κρίση αυτή προκλήθηκε —πάντως, ως προς την ακριβή έκταση αυτής δεν συμφωνούν οι μετέχοντες στη διαδικασία— από τη δραματική αύξηση των μη νομότυπων εκκαθαρίσεων στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR συνεπεία του ανοίγματος των ανατολικών συνόρων καθώς και της δημιουργίας της εσωτερικής αγοράς και της αυξήσεως των περιπτώσεων παρατυπιών, πράγμα το οποίο με τη σειρά του είχε ως συνέπεια την αύξηση των αιτήσεων προς τον Διεθνή Ασφαλιστικό Όμιλο ο οποίος άρχισε να αρνείται όλο και πιο συχνά την ανάληψη της καλύψεως των

απαιτήσεων στο πλαίσιο της συμβάσεως εγγυήσεως. Τα κεντρικά όργανα στο πλαίσιο της συμβάσεως TIR, ήτοι η διοικητική επιτροπή TIR, καθώς και, ιδίως, η ομάδα εργασίας για δασμολογικά ζητήματα της κυκλοφορίας WP.30, στην οποία μετέχουν όλα τα συμβαλλόμενα μέρη περιλαμβανομένης της Επιτροπής, ασχολήθηκαν επανειλημμένα, σύμφωνα με τα στοιχεία της Γερμανικής Κυβερνήσεως και την έκθεση της εξεταστικής επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με τις ανωτέρω εξελίξεις.

20. Με πρωτοβουλία της IRU καθώς και του Διεθνούς Ασφαλιστικού Ομίλου, υπήρξε αντίδραση στις εξελίξεις αυτές κατ' αρχάς τον Ιούλιο του 1993 με την εισαγωγή αυτοτελούς δελτίου TIR για ιδιαίτερος ευαίσθητα προϊόντα, ήτοι καπνό και οινόπνευματώδη, με αυξημένη εγγύηση ύψους 200 000 δολαρίων ΗΠΑ (USD). Εντούτοις, στις 5 Δεκεμβρίου 1994 καταγγέλθηκε η σύμβαση αντασφαλίσεως από τον Διεθνή Ασφαλιστικό Όμιλο ο οποίος αιτιολόγησε την ενέργειά του αυτή επικαλούμενος μεταξύ άλλων την υπέρμετρη αύξηση των κινδύνων, περί των οποίων ουδέν γνώριζαν οι ασφαλιστές, και τη γενική εξάπλωση και τον συστηματικό χαρακτήρα των περιπτώσεων απάτης. Η καταγγελία αυτή αποτέλεσε στη συνέχεια αντικείμενο διαιτητικής διαδικασίας.

21. Τέλος, λόγω της αφερεγγυότητας —όπως εκθέτει η Γερμανική Κυβέρνηση— των γερμανικών εγγυοδοτικών οργανισμών BDF<sup>9</sup> και AIST<sup>10</sup> και του φόβου καταρρεύ-

9 — Bundesverband des deutschen Güterfernverkehrs.

10 — Arbeitsgemeinschaft zur Förderung und Entwicklung des internationalen Straßenverkehrs.



σεως του συστήματος εγγυήσεων του καθεστώτος TIR, η Γερμανική Κυβέρνηση παρέτεινε με συμφωνίες της 31ης Ιουλίου 1996 και της 26ης Μαΐου 1997 την προθεσμία καταβολής των οφειλομένων απαιτήσεων έναντι των εγγυοδοτικών οργανισμών (στο εξής: συμφωνίες περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής).

*B — Η προηγηθείσα διοικητική διαδικασία και τα αιτήματα της προσφυγής*

22. Στο πλαίσιο ελέγχων των παραδοσιακών ιδίων πόρων στους οποίους προέβη η Επιτροπή στη Γερμανία από της 24 έως τις 28 Νοεμβρίου 1997, διαπιστώθηκε ότι οι γερμανικές αρχές δεν είχαν εκκαθαρίσει νομοτύπως, στο πλαίσιο του δασμολογικού καθεστώτος διαμετακομίσεως, ορισμένα έγγραφα αποστολής [509 δελτία TIR από τα έτη 1993, 1994 και 1995 με όγκο ιδίων πόρων ανερχόμενο περίπου σε 20 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM)]. Οι τελωνειακές αρχές είχαν μεν τάξει εμπροθέσμως στους εγγυητές προθεσμία προκειμένου να καταβάλουν τα τέλη. Ωστόσο, τα ποσά αυτά δεν καταβλήθηκαν, οι δε γερμανικές διοικητικές αρχές δεν προέβησαν στις απαιτούμενες δικαστικές ενέργειες για την είσπραξη των απαιτήσεων. Οι διαδικασίες εισπράξεως ανεστάλησαν λόγω των συμφωνιών περί παρατάσεως της προθεσμίας εξοφλήσεως των απαιτήσεων αυτών. Κατά την άποψη των γερμανικών διοικητικών αρχών, τα επίμαχα ποσά έπρεπε να θεωρηθούν ανασφάλιστα κατά την έννοια της αποφάσεως και, ως εκ τούτου, καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β.

23. Με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή κάλεσε τις γερμανικές διοικη-

τικές αρχές να της ανακοινώσουν το περιεχόμενο αυτών και οποιωνδήποτε άλλων παρεμφερών συμφωνιών με άλλους εγγυοδότες και να δηλώσουν σε σχέση με τους βεβαιωθέντες και μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους από τα ανεκκαθάριστα δελτία TIR πότε και υπό ποια μορφή αποδόθηκαν στην Επιτροπή.

24. Με έγγραφό τους της 22ας Ιανουαρίου 1998, οι γερμανικές διοικητικές αρχές εξέθεσαν ότι ήταν τελείως αναγκαία η προσωρινή παραίτησή τους από το δικαίωμά τους να επιδιώξουν δικαστικώς την είσπραξη των οφειλομένων απαιτήσεων λόγω του αυξανόμενου αριθμού των απατών στο πλαίσιο του καθεστώτος διαμετακομίσεως με δελτία TIR και της εντεύθεν καταγγελίας της συμβάσεως αντασφάλισεως από τον Διεθνή Ασφαλιστικό Όμιλο στις 5 Δεκεμβρίου 1994 και την παύση των πληρωμών του Διεθνούς Ασφαλιστικού Ομίλου προς τους αντασφαλισθέντες μέσω της IRU γερμανικούς εγγυοδοτικούς οργανισμούς, προκειμένου να αποφευχθεί η πτώχευση των οργανισμών αυτών και, ως εκ τούτου, η κατάρρευση του καθεστώτος TIR σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πέραν αυτού, λόγω των ασφαλιστέων απαιτήσεων εκκρεμεί διαιτητική διαδικασία μεταξύ της IRU και του Διεθνούς Ασφαλιστικού Ομίλου. Οι απαιτήσεις από τις μη ολοκληρωθείσες διαδικασίες διαμετακομίσεως πρέπει να θεωρηθούν ως ασφαλισμένες κατά την έννοια των διατάξεων περί ιδίων πόρων μόνο στην περίπτωση που οι παρασχεθείσες ασφάλειες αφορούν επιμέρους διαδικασίες και καλύπτουν το ύψος του πραγματικού κινδύνου.

25. Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε και πάλι να καταβληθούν οι εν λόγω ίδιοι πόροι, οι δε γερμανικές

αρχές απάντησαν με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1998 ότι δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν το αίτημα αυτό και δη, μεταξύ άλλων, για τον λόγο ότι στην περίπτωση που γινόταν δεκτή η άποψη της Επιτροπής τούτο θα συνεπαγόταν την υπέρμετρη επιβάρυνση του γερμανικού προϋπολογισμού.

26. Με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 1998, η Επιτροπή κάλεσε και πάλι τις γερμανικές αρχές να της διαβιβάσουν, σε σχέση με τον υπολογισμό τυχόν τόκων υπερχημέριας βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1552/89, τα στοιχεία που είχε ζητήσει κατά το παρελθόν.

27. Εντούτοις, οι γερμανικές αρχές ενέμειναν στην άποψή τους με το από 18 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφό τους.

28. Με έγγραφο της 30ής Οκτωβρίου 1998, η Επιτροπή κάλεσε την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση να καταβάλει μεταξύ άλλων ένα συγκεκριμένο πόσο ως προκαταβολή πριν τη τελευταία ημέρα του δεύτερου μήνα από της αποστολής του εγγράφου της και να την ενημερώσει για το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR που δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά τελωνεία στο χρονικό διάστημα 1994-1998 τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας μεταχείρισεως (εγγραφή στη λογιστική Β αντί της λογιστικής Α).

29. Με την από 4 Μαρτίου 1999 απάντησή τους, οι γερμανικές αρχές δεν ικανοποίησαν τα αιτήματα αυτά.

30. Με το έγγραφο της οχλήσεως της 15ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή επανέλαβε το αίτημά της και υποστήριξε ότι, αντίθετα με την άποψη των γερμανικών αρχών, δεν επρόκειτο για συνολικές εγγυήσεις συσταθείσες για πλείονες απαιτήσεις, αλλά για εγγυήσεις που ίσχυαν για επιμέρους κάθε φορά δελτία TIR οι οποίες στην πλειονότητα των περιπτώσεων κάλυπταν τις απαιτήσεις καθ' ολοκληρίαν ή σε μεγάλο βαθμό. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ιδίως ως προς τα αμφισβητηθέντα δελτία TIR του 1995 η Γερμανία παραιτήθηκε προσωρινώς έναντι του εγγυητή της ρευστοποίησης των υφιστάμενων απαιτήσεων υπό τον όρο ότι αυτός θα εξακολουθήσει να ευθύνεται «κατά το αρμόζον μέτρο» και ότι θα εκχωρήσει ως εγγύηση τις απαιτήσεις του έναντι του αντασφαλιστή. Επομένως, οι απαιτήσεις του 1995 και των μεταγενέστερων ετών ήσαν επίσης ασφαλισμένες και έπρεπε, εφόσον δεν αμφισβητήθηκαν εμπροθέσμως, να εγγραφούν —τουλάχιστον εν μέρει— στη λογιστική Α και να καταβληθούν.

31. Με την από 1η Φεβρουαρίου 2000 απάντησή τους, οι γερμανικές αρχές ενέμειναν στην άποψή τους και εξέθεσαν αναλυτικά τις συμφωνίες στις οποίες είχαν προβεί με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς σχετικά με την παράταση της προθεσμίας καταβολής.

32. Στις 8 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή διαβίβασε στη Γερμανική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη. Κατά την αιτιολογημένη γνώμη, οι απαιτήσεις δεν έπρεπε να θεωρηθούν, εν αντιθέσει προς την άποψη των γερμανικών αρχών, ως αμφισβητούμενες

λόγω της διαιτητικής διαδικασίας μεταξύ της IRU και των ασφαλιστών. Οι βασικές απαιτήσεις δεν αμφισβητήθηκαν από τους υπόχρεους στην καταβολή δασμών. Η άρνηση των αντασφαλιστών να εγγυηθούν για τους πρωτοφειλέτες επίσης δεν συνιστά αμφισβήτηση των βασικών απαιτήσεων. Τέλος, και η παραίτηση της Γερμανίας από τις απαιτήσεις της αφορά απλώς την ευθύνη του όπισθεν των εγγυοδοτικών οργανισμών ιστάμενου αντασφαλιστή. Με τον τρόπο αυτόν, δεν τίγεται η υποχρέωση των υπόχρεων στην καταβολή δασμών και, ως εκ τούτου, ούτε η υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε σχέση με τον κοινωνικό προϋπολογισμό. Επιπλέον, αντίθετα με την άποψη της Γερμανικής Κυβέρνησεως δεν εφαρμόζεται το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89.

33. Η Επιτροπή κάλεσε τις γερμανικές αρχές και πάλι να της αποδώσουν το ταχύτερο δυνατόν το υπολογισθέν ως προκαταβολή ποσό των 10 552 875 DEM προς αποφυγή περαιτέρω τόκων υπερημερίας, να την ενημερώσουν για το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR τα οποία δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά τελωνεία από το 1994 μέχρι την τροποποίηση της αποφάσεως του 1996 και που αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας μεταχειρίσεως, καθώς και να της καταβάλουν πάραυτα τους εν λόγω ιδίους πόρους προς αποφυγή περαιτέρω τόκων υπερημερίας.

34. Η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 10ης Ιανουαρίου 2001 με το οποίο επανέλαβε την

ήδη διατυπωθείσα επιχειρηματολογία της και αντέκρουσε τους ισχυρισμούς της Επιτροπής.

35. Δεδομένου ότι οι γερμανικές αρχές δεν ικανοποίησαν τα αιτήματα της Επιτροπής, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, που από τις 31 Μαΐου 2000 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1150/2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, δεδομένου ότι

- 1) προέβη σε παράτυπη εκκαθάριση ορισμένων εγγράφων αποστολής (δελτίων TIR) με αποτέλεσμα να μην καταχωρίσει ορθώς τους ιδίους πόρους που προκύπτουν από αυτά και να μην τους καταβάλει εμπροθέσμως στην Επιτροπή·
- 2) δεν πληροφόρησε την Επιτροπή για το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR που δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά

τελωνεία στο χρονικό διάστημα από το 1994 μέχρι την τροποποίηση της αποφάσεως του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών του 1996 (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1996, III Β 1 — Ζ 0912 — 31/96), που αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας μεταχειρίσεως (εγγραφή στη «λογιστική Β» αντί της «λογιστικής Α»).

#### IV — Εξέταση της προσφυγής

##### Α — Το παραδεκτό

- 3) Να υποχρεώσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να καταβάλει πάραυτα στην Επιτροπή τους ιδίους πόρους που δεν κατέβαλε λόγω των παραβάσεων που παρατίθενται στα σημεία 1 και 2.
- 4) Να υποχρεώσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όσον αφορά τα τυχόν ήδη καταβληθέντα ποσά, να δηλώσει την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη ληξιπρόθεσμη η οφειλή, το οφειλόμενο ποσό και, όπου είναι απαραίτητο, την ημερομηνία καταβολής.
- 5) Να υποχρεώσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1552/89, για το χρονικό διάστημα μέχρι τις 31 Μαΐου 2000, και βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1550/2000, για το χρονικό διάστημα από 31 Μαΐου 2000, να καταβάλει στον προϋπολογισμό της Κοινότητας τους οφειλόμενους λόγω της καθυστερημένης πιστωτικής εγγραφής τόκους.
- 6) Να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

##### 1. Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

36. Κατ' αρχάς, η *Γερμανική Κυβέρνηση* υποστηρίζει ότι είναι απαράδεκτα τα αιτήματα 3 έως 5 με τα οποία η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει τη Γερμανική Κυβέρνηση να πιστώσει πάραυτα στην Επιτροπή τους μη καταβληθέντες ιδίους πόρους, να δηλώσει ορισμένα στοιχεία σε σχέση με τυχόν ήδη καταβληθέντα ποσά και να καταβάλει τους τόκους που —δήθεν— οφείλονται λόγω της καθυστερημένης πιστωτικής εγγραφής. Με τα αιτήματα αυτά, η Επιτροπή δεν πράττει άλλο από το να προβάλλει «καταψηφιστικά αιτήματα» και «αιτήματα παροχής πληροφοριών». Εντούτοις, στο πλαίσιο εκδικάσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως, το Δικαστήριο περιορίζεται στην απλή διαπίστωση της παραβάσεως. Στη συνέχεια, εναπόκειται στο κράτος μέλος να λάβει τα μέτρα που απαιτούνται βάσει της διαπιστώσεως αυτής. Επιπλέον, το τέταρτο αίτημα της προσφυγής ανατρέπει το βάρος αποδείξεως σχετικά με την ύπαρξη παραβάσεως, βάρος το οποίο φέρει η Επιτροπή.

37. Η *Κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου*, η οποία παρεμβαίνει υπέρ της Ομοσπον-

διακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, συμμερίζεται ουσιαστικά την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως.

38. Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το άρθρο 228 ΕΚ δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να προβαίνει σε εκτιμήσεις οι οποίες είναι χρήσιμες για την άρση διαπιστωθείσας παραβάσεως. Επιπλέον, τονίζει ότι το άρθρο 11 του κανονισμού περί ιδίων πόρων υποχρεώνει κατά τρόπο σαφή και απαλλαγμένο αιρέσεων το οικείο κράτος μέλος να καταβάλλει τους τόκους που οφείλονται λόγω εκπρόθεσμης πιστωτικής εγγραφής των ιδίων πόρων. Σε σχέση με τον τέταρτο λόγο της προσφυγής, η Επιτροπή τονίζει ότι ο έλεγχός της σχετικά με την νομότυπη καταβολή των ιδίων πόρων από τα κράτη μέλη εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τα στοιχεία των κρατών μελών και, ως εκ τούτου, στις περιπτώσεις αυτές, δεν φέρει η ίδια ολόκληρο το βάρος της αποδείξεως.

39. Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ζήτησε να αναδιατυπωθεί ο πέμπτος λόγος της προσφυγής της υπό την έννοια ότι ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να καταβάλει τους οφειλόμενους τόκους στον κοινοτικό προϋπολογισμό, παρέβη το άρθρο 11 του κανονισμού περί ιδίων πόρων.

## 2. Εκτίμηση

40. Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι — όπως ορθώς τόνισε η Γερμανική Κυβέρ-

νηση— σκοπός της διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως βάσει του άρθρου 228 ΕΚ είναι απλώς η διαπίστωση ότι ένα κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο<sup>11</sup>. Ακολουθώς, η διαπίστωση περί της συνδρομής παραβάσεως υποχρεώνει το κράτος μέλος, ήδη βάσει της γραμματικής διατυπώσεως του άρθρου 228 ΕΚ, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

41. Το Δικαστήριο μπορεί μεν, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, να διαλάβει στο σκεπτικό της αποφάσεώς του εκτιμήσεις οι οποίες να είναι χρήσιμες για την άρση της διαπιστωθείσας παραβάσεως, ωστόσο δεν μπορεί —εν αντιθέσει προς την Επιτροπή στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας— να υποχρεώσει το κράτος μέλος να λάβει συγκεκριμένα μέτρα<sup>12</sup>.

42. Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή ζητεί με τον τρίτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο της προσφυγής της να υποχρεωθεί κράτος μέλος να προβεί στην πιστωτική εγγραφή των μη καταβληθέντων ιδίων πόρων, να παράσχει στοιχεία σχετικά με συγκεκριμένα ποσά και καταβολές καθώς και να προβεί στην καταβολή τόκων.

43. Εξάλλου, και η ίδια η Επιτροπή με το υπόμνημά της απαντήσεως δεν αμφισβήτησε

11 — Βλ. ήδη την απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979, σ. 141, σκέψη 27).

12 — Βλ. την απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, C-104/02, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 2005, σ. I-2689, σκέψη 49).

ότι τα προαναφερθέντα αιτήματα δεν έχουν αναγνωριστικό χαρακτήρα, αλλά αντιθέτως απέρριψε ως ήκιστα πειστική την —ορθή— άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως ότι το αίτημα της προσφυγής πρέπει να περιορίζεται στη διαπίστωση της παραβάσεως. Το γεγονός ότι, όπως προέβλεπε η Επιτροπή, οι υποχρεώσεις, επί των οποίων ερείδονται τα αιτήματα αυτά, όπως είναι η καταβολή τόκων ή η υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας, είναι σαφείς και απαλλαγμένες αιρέσεων ή ότι το κράτος μέλος δεν διαθέτει στο πλαίσιο της τηρήσεως των υποχρεώσεων αυτών διακριτική εξουσία δεν ασκεί καμία επιρροή σε σχέση με την προβλεπόμενη από τη Συνθήκη ΕΚ εξουσία του Δικαστηρίου να προβαίνει μόνο στη διαπίστωση της παραβάσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας διαπίστωσης παραβάσεως.

44. Επομένως, ο τρίτος, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος της προσφυγής είναι βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου απαράδεκτοι<sup>13</sup>.

45. Εντούτοις, πρέπει να εξεταστεί το αίτημα περί αναδιατυπώσεως που υπέβαλε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μόνο για τον πέμπτο λόγο της προσφυγής της.

46. Κατ' αρχάς, επιβάλλεται συναφώς η διαπίστωση ότι, κατά πάγια νομολογία, σκοπός της προ της ασκήσεως της προ-

σφυγής διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 226 ΕΚ είναι να παράσχει στο οικείο κράτος μέλος τη δυνατότητα να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο και να προβάλει λυσιτελώς τους ισχυρισμούς του κατά των αιτιάσεων που διατυπώνει η Επιτροπή<sup>14</sup>.

47. Συναφώς, το νομότυπο της διαδικασίας αυτής συνιστά ουσιώδη εγγύηση την οποία η Συνθήκη θέλησε όχι μόνο για την προστασία των δικαιωμάτων του εν λόγω κράτους μέλους, αλλά και για να εξασφαλιστεί ότι η δίκη που ενδεχομένως θα κινηθεί θα έχει ως αντικείμενο μια διαφορά που έχει καθοριστεί με σαφήνεια<sup>15</sup>.

48. Επομένως, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η προσφυγή και η αιτιολογημένη γνώμη πρέπει να στηρίζονται στις ίδιες αιτιάσεις με αυτές του εγγράφου οχλήσεως με το οποίο κινείται η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία<sup>16</sup>.

49. Ωστόσο, η απαίτηση αυτή δεν επιβάλλει όπως σε κάθε περίπτωση υπάρχει απόλυτη σύμπτωση μεταξύ των αιτιάσεων που διατυ-

14 — Αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 293/85, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1988, σ. 305, σκέψη 13), της 20ής Μαρτίου 1997, C-96/95, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1997, σ. 1-1653, σκέψη 22), της 15ης Ιανουαρίου 2002, C-439/99, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2002, σ. 1-305, σκέψη 10) και της 24ης Ιουνίου 2004, C-350/02, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 2004, σ. 1-6213, σκέψη 18).

15 — Αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 2001, C-1/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2001, σ. 1-9989, σκέψη 53), της 20ής Ιουνίου 2002, C-287/00, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 2002, σ. 1-5811, σκέψη 17) και της 24ης Ιουνίου 2002, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (υποαπαρτεθείσα στην υποσημείωση 14, σκέψη 19).

16 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 9ης Νοεμβρίου 1999, C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1999, σ. 1-7773, σκέψη 23) και της 12ης Ιουνίου 2003, C-229/00, Επιτροπή κατά Φινλανδίας (Συλλογή 2003, σ. 1-5727, σκέψη 44).

13 — Βλ. αυτόθι, σκέψη 51.

πώνονται στο έγγραφο οχλήσεως, στο διατακτικό της αιτιολογημένης γνώμης και στα αιτήματα της προσφυγής. Πάντως, προϋπόθεση προκειμένου να είναι νόμιμη τυχόν διαφοροποίηση των αιτιάσεων είναι το αντικείμενο της διαφοράς να μην διευρύνεται ούτε να μεταβάλλεται, αλλά το πολύ να περιορίζεται<sup>17</sup>.

50. Στην ίδια γραμμή κινείται και η νομολογία του Πρωτοδικείου, το οποίο έχει επανειλημμένως αντιμετωπίσει με την ειδική περίπτωση της εκ των υστέρων αναδιατυπώσεως των αιτημάτων που περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής ή της αγωγής, η προκύπτουσα από αποφάσεις του επί προσφυγών ακυρώσεως και αγωγών αποζημιώσεως σύμφωνα με την οποία μια τέτοια αναδιατύπωση επιτρέπεται μόνον υπό την προϋπόθεση ότι με αυτήν «απλώς διευκρινίζονται τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής ή ότι τα αναδιατυπωθέντα αιτήματα υπολείπονται των αρχικών αιτημάτων»<sup>18</sup>.

51. Φρονώ ότι εν προκειμένω το αίτημα της αναδιατυπώσεως βαίνει πέραν των όσων θα μπορούσαν να θεωρηθούν νόμιμα, διότι η αναδιατύπωση αυτή, υπό την έννοια της υποβολής αιτήματος προς το Δικαστήριο να προβεί σε συγκεκριμένη διαπίστωση, δεν μπορεί πλέον να θεωρηθεί ως απλή διευκρίνιση του πέμπτου αιτήματος της προσφυγής, αλλά αντιθέτως ως ουσιώδης μεταβολή του αντικειμένου της προσφυγής.

52. Όσον αφορά τη δυνατότητα άμυνας του καθού κράτους μέλους, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η μεταβολή αυτή πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερα μεγάλη καθυστέρηση, ήτοι το πρώτον στο πλαίσιο της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Ακόμη και με τις αναπτύξεις του υπομνήματός της απαντήσεως η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι σκοπός αυτού του αιτήματος της προσφυγής είναι η καταβολή των οικείων τόκων υπερημερίας.

53. Επομένως, φρονώ ότι στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη η αιτηθείσα από την Επιτροπή στο πλαίσιο της επ' ακροατηρίου συζήτησεως αναδιατύπωση του πέμπτου λόγου της προσφυγής της με την οποία μετατρέπει ένα απαράδεκτο καταψηφιστικό αίτημα σε παραδεκτό αίτημα για τη διαπίστωση παραβάσεως.

54. Βάσει των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η υπό κρίση προσφυγή κατά το μέτρο που έχει ως αντικείμενο την πιστωτική εγγραφή μη καταβληθέντων ιδίων πόρων, την παροχή πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με συγκεκριμένα ποσά και καταβολές και την καταβολή τόκων (τρίτος, τέταρτος και πέμπτος λόγος της προσφυγής).

55. Ως εκ τούτου, η εξέταση της υπό κρίση προσφυγής που ακολουθεί περιορίζεται στην εκτίμηση των αιτιάσεων που προβάλλονται με τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο της προσφυγής.

17 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, C-280/02, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2004, σ. I-8573, σκέψη 30), και Επιτροπή κατά Φινλανδίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 16, σκέψη 44).

18 — Βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουνίου 2005, T-177/03, Andreas Strohli κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 2005, σ. I-A-147 και II-651, σκέψη 21) και της 21ης Οκτωβρίου 1998, T-100/96, Vicente-Núñez κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1998, σ. I-A-591 και II-1779, σκέψη 51).

## B — Το βάσιμο της προσφυγής

ίδιοι πόροι, καθώς και, σε σχέση με τα ανωτέρω, της υποχρέωσης περί καλόπιστης συνεργασίας.

1. Πρώτος λόγος της προσφυγής: μη νομότυπη εκκαθάριση ορισμένων δελτίων TIR, εσφαλμένη καταχώριση και εκπρόθεσμη καταβολή ιδίων πόρων.

α) Ουσιώδη επιχειρήματα των διαδίκων

56. Ο πρώτος λόγος της προσφυγής της Επιτροπής στηρίζεται κατ' ουσίαν σε δύο αιτιάσεις. Αφενός, η Επιτροπή αιτιάται τις γερμανικές αρχές ότι παραιτήθηκαν μονομερώς και χωρίς προηγούμενη συμφωνία με την Επιτροπή από τη (δικαστική) είσπραξη των οικείων βεβαιωθείσων απαιτήσεων, ήτοι συνήψαν με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς τις συμφωνίες περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής. Αφετέρου, η Επιτροπή προσάπτει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ότι καταχώρισε εσφαλμένως τους ίδιους πόρους που έπρεπε να καταβληθούν στην Κοινότητα βάσει των διαδικασιών αυτών και ότι, ως εκ τούτου, δεν τους απέδωσε εμπροθέσμως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα ποσά αυτά έπρεπε να εγγραφούν στη λογιστική Α.

58. Η Επιτροπή υποστηρίζει, σε σχέση με την προσωρινή παραίτηση από την είσπραξη των απαιτήσεων, ότι η Γερμανική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι ενήργησε στη θέση της Κοινότητας προς το κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να αποτρέψει την κατάρρευση του συστήματος TIR. Όπως προκύπτει και από έρευνα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δεν υπήρξε πλήρης κατάρρευση του συστήματος εγγυήσεων του καθεστώτος TIR. Εν πάση περιπτώσει, οι γερμανικές αρχές θα έπρεπε να έλθουν σε συμφωνία με την Επιτροπή και τα λοιπά κράτη μέλη προτού λάβουν την απόφασή τους να παραιτηθούν προσωρινά από την είσπραξη των απαιτήσεων. Αυτή η μονομερής ενέργεια των γερμανικών αρχών καθώς και το γεγονός ότι οι γερμανικές αρχές ανταποκρίθηκαν το πρώτον με την απάντησή τους επί του εγγράφου οχλήσεως στο επανειλημμένως προβληθέν αίτημα της Επιτροπής να της ανακοινωθούν οι λεπτομέρειες των συμφωνιών περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των απαιτήσεων και άλλων τέτοιου είδους συμφωνιών συνιστά επίσης αθέτηση της υποχρέωσης συνεργασίας που απορρέει από το άρθρο 10 ΕΚ. Η απλή επίκληση του γεγονότος ότι διενεργήθηκαν έρευνες σχετικά με την αφερεγγυότητα των εγγυοδοτικών οργανισμών χωρίς να ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα αναγκαστικής εκτελέσεως δεν αρκεί προκειμένου να αποδειχθεί η συνδρομή των περιστάσεων που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν, βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, την

57. Η Επιτροπή φρονεί ότι τούτο συνιστά αθέτηση υποχρεώσεων που απορρέουν από τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου σχετικά με τους ίδιους πόρους της Κοινότητας και ειδικότερα της υποχρέωσης που απορρέει από το άρθρο 17 του κανονισμού περί ιδίων πόρων, σύμφωνα με το οποίο πρέπει να λαμβάνονται όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποδίδονται στην Επιτροπή οι



παράλειψη εισπράξεως των απαιτήσεων. Η συμπεριφορά των γερμανικών αρχών συνιστά παράβαση του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, το οποίο προβλέπει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε οι ίδιοι πόροι να αποδίδονται στην Κοινότητα.

59. Ακολούθως, η Επιτροπή υποστηρίζει, προς επίρρωση της απόψεώς της ότι οι επίδικες απαιτήσεις έπρεπε, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, να καταχωριστούν στη λογιστική Α ως βεβαιωθείσες απαιτήσεις, ότι οι δασμολογικές απαιτήσεις στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR ήσαν ασφαλισμένες μέσω των δελτίων TIR και ότι οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί ευθύνονταν εις ολόκληρον σε περίπτωση παρατυπιών. Εντούτοις, σκοπός της λογιστικής Β δεν είναι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, η προστασία των κρατών μελών και του προϋπολογισμού τους, αλλά, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού περί ιδίων πόρων, η παρακολούθηση από την Επιτροπή των ενεργειών των κρατών μελών σχετικά με την εισπράξη των ιδίων πόρων. Ο σκοπός αυτός δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί, αν τα κράτη μέλη μπορούσαν να εκτιμήσουν την ποιότητα των εκάστοτε ασφαλειών και να αποφασίζουν, χωρίς συνεννόηση με την Επιτροπή, σε ποια λογιστική πρέπει να καταχωριστεί μια βεβαιωθείσα απαίτηση.

60. Κατά την έννοια της λογιστικής Α, μια ασφάλεια δεν πρέπει να είναι «απευθείας και

πάραυτα» ρευστοποιήσιμη, αλλά μόνο στην περίπτωση που ο κατά τον χρόνο της καταπτώσεως της εγγυήσεως μη φερέγγυος οφειλέτης του δασμού δεν μπορεί να καταβάλει σε τελευταία ανάλυση την τελωνειακή οφειλή.

61. Η Γερμανική Κυβέρνηση αμφισβητεί γενικώς και αορίστως, πάντως όχι τεκμηριωμένα, τον ισχυρισμό ότι οι εν λόγω ασφάλειες ήσαν εν προκειμένω επαρκείς. Δεν αμφισβητεί τον ισχυρισμό ότι οι εν λόγω ασφάλειες θα επαρκούσαν σε κάθε περίπτωση να καλύψουν εν μέρει κάθε φορά τις απαιτήσεις. Συνεπώς, θα έπρεπε οι ασφάλειες αυτές να καταχωριστούν, τουλάχιστον από την άποψη αυτή, στη λογιστική Α, εφόσον δεν επιβαλλόταν διαφορετική εκτίμηση λόγω της καταγγελίας του αντασφαλιστή. Εν προκειμένω, κρίσιμη είναι κατ' αρχήν η ημερομηνία ενάρξεως του καθεστώτος TIR και καταβολής της αντίστοιχης ασφαλείας.

62. Επομένως, οι προγενέστερες του 1995 απαιτήσεις θα έπρεπε σε κάθε περίπτωση να καταχωριστούν στη λογιστική Α και να καταβληθούν. Σε σχέση με τις απαιτήσεις από το 1995 και εντεύθεν, θα έπρεπε ο ισχυρισμός των γερμανικών αρχών ότι ήδη κατά το ανωτέρω χρονικό σημείο οι απαιτήσεις έπρεπε να θεωρηθούν ως ανασφαλιστες λόγω της καταγγελίας του αντασφαλιστή να παρακινήσει τις αρχές αυτές να μην εφαρμόσουν το καθεστώς TIR, ελλείψει συστάσεως ασφαλείας. Εφόσον πάντως αποδέχτηκαν τη διαδικασία άνευ της συστάσεως ασφαλείας και καταχώρισαν τις απαιτήσεις εκ του λόγου αυτού στη λογιστική Β, θα

έπρεπε στην περίπτωση αυτή να αναλάβουν οι ίδιες και τον κίνδυνο της εισπράξεως των απαιτήσεων αυτών. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι υπήρχε τουλάχιστον μερική ασφάλιση ενόψει των συμφωνιών παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των απαιτήσεων. Επομένως, και οι απαιτήσεις από το 1995 και εντεύθεν θα έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Α ως ασφαλισθείσες.

63. Η Επιτροπή τονίζει ακολούθως ότι τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα, βάσει του άρθρου 8 της συμβάσεως TIR, να προβάλουν αξιώσεις έναντι των εγγυοδοτικών οργανισμών. Δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι οι εγγυητές έχουν μόνον επικουρική ευθύνη. Η προσφυγή αφορά μόνον οριστικώς βεβαιωθείσες και όχι αμφισβητήσιμες απαιτήσεις. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού περί ιδίων πόρων δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση, στο πλαίσιο της οποίας αμφισβητείται η χορηγηθείσα από εγγυητή για μια απαίτηση ασφάλεια, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται την απαίτηση για την οποία δόθηκε η ασφάλεια, αλλά απλώς είναι αμφίβολη η δυνατότητά του να καταβάλει την εγγύηση.

64. Αντιθέτως, η *Γερμανική Κυβέρνηση* φρονεί ότι οι τελωνειακές αρχές ορθώς καταχώρισαν τις απαιτήσεις στη λογιστική Β αφού από το 1993 οι εγγυοδότες δεν προσέφεραν πλέον επαρκείς ασφαλείες. Από το γράμμα, την οικονομία και τον σκοπό του κανονισμού περί ιδίων πόρων προκύπτει ότι μια ασφάλεια η οποία δεν παρέχει την εγγύηση ότι ο εγγυοδότης θα καταβάλει τα οφειλόμενα από αυτόν ποσά —ήτοι μια ασφάλεια μόνο «στα χαρτιά»— δεν αποτελεί ασφάλεια κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β'. Από τη διατύπωση της

διατάξεως αυτής και από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι στη λογιστική Α πρέπει να καταχωρίζονται μόνον οι ασφαλισθείσες απαιτήσεις για τις οποίες παρέχεται η εγγύηση ότι η ασφάλεια είναι ρευστοποιήσιμη, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην περίπτωση των αφερέγγυων οφειλετών (προφανώς ανεπαρκή περιουσιακά στοιχεία του εγγυητή σύμφωνα με γνωμοδότηση που προσκομίστηκε στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας οι εγγυητές οι οποίοι δεν ήσαν πλέον σε θέση να εξυπηρετήσουν το 1/12 των κρατικών απαιτήσεων απειλούνταν με πτώχευση) ή στην περίπτωση καταγγελίας (αρνήσεως πληρωμών του Διεθνούς Ασφαλιστικού Ομίλου) ή στην περίπτωση ελαττωματικών «διεθνών δεσμών εγγυήσεως». Μη εισπραχθείσες, αλλά διά της συστάσεως εγγυήσεων ασφαλισθείσες απαιτήσεις ανήκουν κατ' αρχήν στις «απαιτήσεις που δεν έχουν εισπραχθεί» (άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού). Από την αρχή αυτή μπορεί να υπάρξει μια (συσταλτικώς ερμηνευτέα) εξαίρεση μόνο στην περίπτωση που αποδειχθεί ότι οι ασφαλείες είναι άνευ ετέρου ρευστοποιήσιμες. Για ανασφάλιστες ή ανεπαρκώς ασφαλισθείσες απαιτήσεις τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να προβούν σε προκαταβολές.

65. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η Επιτροπή εσφαλμένως διακρίνει μεταξύ των χρονικών περιόδων προ και μετά του 1995. Εσφαλμένη είναι και η παραδοχή ότι η καταβολή ιδίων πόρων εξαρτάται λόγω των παρασχεθεισών ασφαλειών από την έναρξη του καθεστώτος TIR. Η καταγγελία του αντασφαλιστή συνδεόταν, αφενός, με την άμεση παύση των πληρωμών για το παρελθόν. Επιπλέον, δεδομένου ότι η εγγύηση έχει παρακολουθηματικό χαρακτήρα, θα έπρεπε,

αφετέρου, προ της προβολής αξιώσεων προς τον εγγυοδοτικό οργανισμό, ήτοι μετά το 1994, να εφαρμοστεί, κατ' αρχάς, η διαδικασία αναζητήσεως και φορολογήσεως (άρθρο 8, παράγραφος 7, της συμβάσεως TIR). Ενδέχεται οι διαδικασίες αυτές να διαρκέσουν ενίοτε επί πολλά έτη.

66. Αντίθετα με την άποψη που υποστηρίζει η Επιτροπή, οι γερμανικές αρχές δεν μπορούσαν μετά την καταγγελία της συμβάσεως ανασφαλίσεως (τέλη του 1994) να απαγορεύσουν την εφαρμογή του καθεστώτος με τα δελτία TIR χωρίς να αδρανοποιήσουν σχεδόν πλήρως το εμπόριο μεταξύ ανατολής και δύσεως και, πέραν αυτού, χωρίς να παραβιάσουν μονομερώς ένα ολόκληρο τμήμα του κοινοτικού τελωνειακού δικαίου (άρθρο 91 του τελωνειακού κώδικα). Πράγματι, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαιτούν κατά το δοκούν τη σύσταση συμπληρωματικών ασφαλειών χωρίς να παραβιάζουν τη σύμβαση TIR (άρθρο 4) και τις αποφάσεις TIR.

67. Επικουρικώς, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει ότι τα προαναφερθέντα ποσά, έστω και αν θεωρηθεί ότι πρόκειται για «απαιτήσεις για τις οποίες έχει συσταθεί ασφάλεια», δεν μπορούσαν να αποδοθούν στην Επιτροπή, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 17, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, τα κράτη μέλη απαλλάσσονται της υποχρέωσης να αποδώσουν στην Επιτροπή τα ποσά αυτά μεταξύ άλλων και στην περίπτωση που συντρέχουν λόγοι ανωτέρας βίας. Εν πάση περιπτώσει, οι γερμανικές αρχές έπραξαν το παν προκειμένου να εισπράξουν τις οφειλόμενες απαιτήσεις (διεξαγωγή δίκης κατά των εγγυοδοτικών οργανισμών για τη δημιουργία δεδικασμένου δυνάμενου να χρησιμεύσει

και σε άλλες ανάλογες περιπτώσεις και έλεγχος της πραγματικής περιουσιακής καταστάσεώς τους).

68. Κατά τα λοιπά, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση ότι οι γερμανικές αρχές δεν συνεργάστηκαν επαρκώς με την Επιτροπή στο πλαίσιο της διευκρινίσεως των πραγματικών περιστατικών, ιδίως σε σχέση με το περιεχόμενο των συμφωνιών περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των οφειλών. Το ουσιαστικό περιεχόμενο των συμφωνιών αυτών γνωστοποιήθηκε στην Επιτροπή λίγες εβδομάδες μετά τη σύνταξή τους.

69. Η *Βελγική Κυβέρνηση* φρονεί ότι τα επίμαχα ποσά πρέπει να θεωρηθούν «αμφισβητούμενα», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, δεδομένου ότι ο εγγυητής ευθύνεται εις ολόκληρον, πρέπει να μπορεί να αμφισβητήσει την υποχρέωση καταβολής στην ίδια έκταση που μπορεί και ο πρωτοφειλέτης.

70. Πέραν αυτού, τα κράτη μέλη πρέπει να αποδίδουν τους δασμούς στην Επιτροπή το πρώτον όταν αυτοί έχουν πράγματι καταβληθεί εξ ολοκλήρου, και όχι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ήδη εκ των προτέρων, εφόσον ένα μέρος των δασμών εξακολουθεί να καλύπτεται από την εγγύηση. Επομένως, δεν υπάρχει εκπρόθεσμη απόδοση των ποσών.

71. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν παραβίασε ούτε την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας με την Κοινότητα, δεδομένου ότι μέσω των συμφωνιών περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των απαιτήσεων προφύλαξε το σύστημα TIR από περαιτέρω ζημιές. Πέραν αυτού, η Επιτροπή γνώριζε τα προβλήματα των εγγυητών σε σχέση με την καταβολή των εγγυήσεων.

της, σε παραβιάσεις του κανονισμού περί ιδίων πόρων. Επομένως, το Δικαστήριο δεν υποχρεούται να διαπιστώσει χωριστά αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις ρυθμίσεις του τελωνειακού δικαίου, ήτοι της συμβάσεως TIR. Τέτοιου είδους παραβάσεις ασκούν εν προκειμένω επιρροή μόνον καθόσον συνεπάγονται και παραβιάσεις της ρυθμίσεως περί ιδίων πόρων ήτοι καθόσον επηρεάζουν δυσμενώς την απόδοση των ιδίων πόρων που προέρχονται από τελωνειακά έσοδα.

## β) Εκτίμηση

72. Κατ' αρχάς, πρέπει να τονιστεί πρωτίστως ότι η Γερμανική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας και συγκεκριμένα ότι η διαδικασία εισπράξεως σε σχέση με τα δελτία TIR από τα έτη 1993, 1994 και 1995 ανεστάλη ή —λόγω των συμφωνιών περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των απαιτήσεων— ουδόλως κινήθηκε και ότι τα αντίστοιχα ποσά καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β. Ωστόσο, αμφισβητείται το αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας απέτησε με τον τρόπο αυτόν τις απορρέουσες από το κοινοτικό δίκαιο υποχρεώσεις της. Διαφορετικές απόψεις υπάρχουν και όσον αφορά τις συνοδευτικές περιστάσεις οι οποίες αφορούν τη λειτουργία του συστήματος TIR και τη σημασία τους στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

74. Τρίτον, η υπό κρίση προσφυγή αφορά, όπως ρητώς δηλώνει η Επιτροπή, μόνον ήδη οριστικώς βεβαιωθείσες απαιτήσεις προερχόμενες από την εφαρμογή του καθεστώτος TIR, ήτοι βεβαιωθείσες απαιτήσεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων. Επομένως, δεν αμφισβητείται εν προκειμένω η βεβαίωση των απαιτήσεων, καθόσον αντικείμενο της διαφοράς είναι υπό ποιες περιστάσεις πρέπει να αποδίδεται στην Κοινότητα το ποσό που αντιστοιχεί στις βεβαιωθείσες, αλλά μη εισέτι εισπραχθείσες απαιτήσεις της. Επομένως, κρίσιμο είναι το ποιος πρέπει να φέρει τον κίνδυνο σε σχέση με τη διεκπεραίωση των διαδικασιών εκτελωνισμού από τις αρχές των κρατών μελών και την είσπραξη των απαιτήσεων της Κοινότητας που αφορούν ίδιους πόρους.

73. Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις που προβάλλει η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας περιορίζονται, βάσει του αιτητικού της προσφυγής

75. Τα ανωτέρω αφορούν επίσης τη σχέση μεταξύ της ρυθμίσεως περί ιδίων πόρων, με την οποία καθορίζονται οι λεπτομέρειες

βάσει των οποίων τα κράτη μέλη αποδίδουν στην Επιτροπή τους ίδιους πόρους των Κοινοτήτων<sup>19</sup>, και των ρυθμίσεων περί της γενέσεως και εισπράξεως των ιδίων πόρων, εν προκειμένω των δασμών, οι οποίοι εισπράττονται πρωτίστως βάσει του κοινοτικού τελωνειακού δικαίου (ήτοι κυρίως βάσει του ΤΚ, του κανονισμού περί εφαρμογής του ΤΚ και της συμβάσεως TIR) καθώς και βάσει των εθνικών νομοθετικών και διοικητικών διατάξεων.

76. Κατά πάγια νομολογία υφίσταται, πράγμα που επανειλημμένως τόνισε η Επιτροπή, «αρρήκτη σχέση μεταξύ της υποχρέωσης βεβαιώσεως των ιδίων πόρων της Κοινότητας, της υποχρέωσης εμπρόθεσμης πιστωτικής εγγραφής στον λογαριασμό της Επιτροπής και, τέλος, της υποχρέωσης καταβολής τόκων υπερημερίας»<sup>20</sup>.

77. Ωστόσο, η ανωτέρω νομολογία επί της «αρρήκτου σχέσεως» ανατρέχει —εν πάση περιπτώσει οι απαρχές της— σε χρόνο προγενέστερο της κρίσιμης εν προκειμένω τροποποιήσεως του κανονισμού περί ιδίων πόρων<sup>21</sup>, μέσω του οποίου εισήχθη το πρώτον η λογιστική Β, της οποίας η

εφαρμογή αποτελεί ακριβώς το αντικείμενο της διαφοράς στην υπό κρίση υπόθεση.

78. Μέχρι τότε δεν είχε ιδιαίτερη σημασία η καταχώριση σε σχέση με την υποχρέωση πιστωτικής εγγραφής των βεβαιωθείσων απαιτήσεων. Τα ποσά που αντιστοιχούσαν στις βεβαιωθείσες απαιτήσεις έπρεπε —ανεξαρτήτως του αν είχαν πράγματι εισπραχθεί— να αποδοθούν εμπροθέσμως στην Κοινότητα. Τα κράτη μέλη δεν ήσαν υποχρεωμένα να αποδώσουν τα ποσά αυτά μόνο στην περίπτωση που δεν μπόρεσαν να τα εισπράξουν για λόγους ανωτέρας βίας<sup>22</sup>. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε ήδη με απόφασή του της 5ης Μαΐου 1977 «ότι τα κράτη μέλη δεν πρέπει να προβαίνουν μόνο στη βεβαίωση των ιδίων πόρων, αλλά να τους αποδίδουν ολοσχερώς, όπως ακριβώς και την αξία που αντιστοιχεί στα μη εισπραχθέντα ποσά, στην Επιτροπή, εκτός και αν τα ποσά αυτά δεν κατέστη δυνατόν να εισπραχθούν για λόγους ανωτέρας βίας. Επομένως, τα κράτη μέλη εξακολουθούν να έχουν την ευθύνη να επιδιώκουν δικαστικώς την είσπραξη των ιδίων πόρων και να προβαίνουν σε ενέργειες για την επίτευξη του σκοπού αυτού έναντι των οφειλετών των δασμών»<sup>23</sup>.

79. Η ανωτέρω νομολογία αποτυπώνει αυτό που ο γενικός εισαγγελέας Geelhoed χαρακτήρισε με τις προτάσεις του της 10ης Μαρτίου 2005, τις οποίες επικαλούνται εν

19 — Βλ. τη δεύτερη αιτιολογική έκθεση του κανονισμού περί ιδίων πόρων.

20 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 14ης Απριλίου 2005, Επιτροπή κατά Γερμανίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 45), και της 16ης Μαΐου 1991, C-96/89, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1991, σ. I-2461, σκέψη 38).

21 — Βλ., π.χ., τις αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1986, 303/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1986, σ. 1171, σκέψη 11) και της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, 68/88, Επιτροπή κατά Ελλάδας (Συλλογή 1989, σ. 2965, σκέψη 17).

22 — Βλ. τα άρθρα 7, 9 και 17, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1977, περί της εφαρμογής της αποφάσεως της 21ης Απριλίου 1970 «περί της αντικαταστάσεως των χρηματικών εισφορών των κρατών μελών από ίδιους πόρους των Κοινοτήτων» (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 64) (στο εξής: κανονισμός 2891/77).

23 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1977, 110/76, Pretura Cento κατά Χ (Συλλογή τόμος 1977, σ. 264, σκέψεις 4 και 6).

προκειμένω οι μετέχοντες στη διαδικασία, ως «αυστηρή διάκριση μεταξύ του τομέα των ιδίων πόρων και του τομέα του τελωνειακού δικαίου»<sup>24</sup>.

80. Υπό το πρίσμα της κατανομής του κινδύνου μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, τούτο σημαίνει ότι τα κράτη μέλη πρέπει να φέρουν σε κάθε περίπτωση τις οικονομικές συνέπειες των δυσχερειών ή των σφαλμάτων που ανακύπτουν στο πλαίσιο της επιβολής και της εισπράξεως των δασμών αποδίδοντας επίσης τα ποσά που αντιστοιχούν στις διαπιστωθείσες απαιτήσεις, εκτός και αν η μη εισπραξη οφείλεται σε λόγους ανωτέρας βίας.

81. Με την εισαγωγή της λογιστικής Β στον κανονισμό περί ιδίων πόρων, η ανωτέρω κατανομή των κινδύνων ήρθη ως προς το σημείο αυτό προφανώς υπέρ των κρατών μελών, δεδομένου ότι η υποχρέωση αποδόσεως σε σχέση με συγκεκριμένες βεβαιωθείσες απαιτήσεις εξαρτήθηκε από την εισπραξη των αντιστοιχών ποσών. Πράγματι, στην περίπτωση των απαιτήσεων που έχουν καταχωριστεί στη λογιστική Β, η πιστωτική εγγραφή πρέπει να διενεργείται κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων εντός ορισμένης προθεσμίας από της εισπράξεως των ποσών που αντιστοιχούν στις απαιτήσεις αυτές. Εξακολουθεί να ισχύει το άρθρο 17, παράγραφος 2, του ανωτέρω κανονισμού το οποίο προβλέπει ότι τα κράτη μέλη απαλλάσσονται της υποχρεώσεως να αποδώσουν στην Επιτροπή τα ποσά που αντιστοιχούν στις

βεβαιωθείσες απαιτήσεις αν η εισπραξη δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας καθώς και αν —τούτο αποτελεί καινοτομία σε σχέση με τον κανονισμό 2891/77— αποδεικνύεται μετά από διεξοδικό έλεγχο ότι είναι οριστικά αδύνατο να εισπραχθούν τα οφειλόμενα από το οικείο κράτος μέλος για λόγους πέραν της ευθύνης του.

82. Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι σύμφωνα με τον κανονισμό περί ιδίων πόρων, ως είχε κατά τον κρίσιμο χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, για τις απαιτήσεις οι οποίες πρέπει να καταχωριστούν στη λογιστική Β, μέχρις εισπράξεως των αντιστοιχών ποσών και ανεξάρτητα από τις περιπτώσεις της ανωτέρας βίας και της οριστικής αδυναμίας που ρυθμίζει το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, δεν υφίσταται υποχρέωση προς πιστωτική εγγραφή και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γεννηθεί ούτε υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας. Σε σχέση με τις απαιτήσεις αυτές θα πρέπει ως προς το σημείο αυτό να χαλαρώνει η «άρρηκτη σχέση» μεταξύ των υποχρεώσεων της βεβαιώσεως των ιδίων πόρων, της υποχρεώσεως πιστωτικής εγγραφής των πόρων αυτών και της υποχρεώσεως καταβολής τόκων υπερημερίας.

83. Στην υπό κρίση υπόθεση κρίσιμο είναι το ποιες απαιτήσεις πρέπει να καταχωρίζονται στη λογιστική Β και, ως εκ τούτου, να πιστώνονται στην Κοινότητα το πρώτον μετά την εισπραχή τους. Κατά τη διατύπωση του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, οι απαι-

<sup>24</sup> — Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Geelhoed της 10ης Μαρτίου 2005 επί της υποθέσεως C-392/02, Επιτροπή κατά Δανίας (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2005, Συλλογή 2005, σ. I-9811, σημεία 62 και 63 καθώς και υποσημείωση 24).

τήσεις αυτές είναι, αφενός, οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί αλλά δεν έχουν ακόμη εισπραχθεί, για τις οποίες δεν έχει συσταθεί ασφάλεια, και, αφετέρου, οι (μη εισπραχθείσες<sup>25</sup>) βεβαιωθείσες απαιτήσεις, για τις οποίες δεν έχει μεν συσταθεί ασφάλεια, οι οποίες ωστόσο αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης και ενδέχεται να υποστούν μεταβολές συνεπεία αντιδικίας. Επομένως, οι εισπραχθείσες απαιτήσεις πρέπει να καταχωρίζονται στη λογιστική Α, ενώ οι μη εισπραχθείσες απαιτήσεις πρέπει να καταχωρίζονται στη λογιστική Α εφόσον έχει συσταθεί ασφάλεια και, επιπλέον, οι απαιτήσεις δεν αμφισβητούνται.

84. Εν προκειμένω, η Γερμανική Κυβέρνηση δεν προέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι οι επίδικες απαιτήσεις αμφισβητήθηκαν, η δε Επιτροπή περιόρισε την προσφυγή της επίσης στις «οριστικώς βεβαιωθείσες απαιτήσεις» οι οποίες δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο αμφισβήτησης. Κατά τα λοιπά, συντάσσομαι με την άποψη της Επιτροπής ότι η αμφισβήτηση, όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, πρέπει να αφορά την ίδια την απαίτηση και όχι την ασφάλεια, ήτοι ως αμφισβήτηση νοείται η αμφισβήτηση της υποκείμενης τελωνειακής οφειλής. Εν πάση περιπτώσει, αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως είναι η προβολή των αξιώσεων που προκύπτουν από τη σύσταση ασφαλείας έναντι των εγγυοδοτικών οργανισμών και, ως εκ τούτου, η ρευστοποίηση των εγγυήσεων. Επομένως, ουδεμία επιρροή ασκεί, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, το αν οι

εν λόγω υποκείμενες απαιτήσεις μπορούσαν να αμφισβητηθούν, όπως υποστήριξε η Βελγική Κυβέρνηση, και από τους εγγυητές, ήτοι από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς.

85. Ακολούθως, όσον αφορά το αν οι επίμαχες βεβαιωθείσες απαιτήσεις που απορρέουν από το καθεστώς TIR αποτελούν ασφαλισθείσες απαιτήσεις κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων και αν, ως εκ τούτου, οι απαιτήσεις αυτές έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Α, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διάταξη αυτή απαιτεί απλώς όπως οι βεβαιωθείσες απαιτήσεις «καλύπτονται από εγγυήσεις», χωρίς να διευκρινίζει αναλυτικότερα τι νοείται ως «εγγύηση».

86. Όσον αφορά την ερμηνεία της διατάξεως αυτής, κατ' αρχάς δεν είναι πειστική η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι σκοπός της λογιστικής Β δεν είναι η προστασία των οικονομικών συμφερόντων των κρατών μελών, αλλά αντιθέτως ο καλύτερος έλεγχος των ενεργειών των κρατών μελών κατά την εισπραξη των ιδίων πόρων. Ο τελευταίος αυτός σκοπός αναφέρεται μεν στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού περί ιδίων πόρων, ωστόσο τούτο δεν αποκλείει, όπως ήδη προελέχθη, το να συνεκτιμάται επίσης ο οικονομικός κίνδυνος που διατρέχουν τα κράτη μέλη. Φρονώ ότι τούτο προκύπτει ακριβώς από τη ρύθμιση περί της λογιστικής Β του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων η οποία προβλέπει ότι οι απαιτήσεις

25 — Το ότι και στην περίπτωση αυτή πρόκειται για μη εισπραχθείσες απαιτήσεις προκύπτει, κατά την άποψή μου, από το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, σύμφωνα με το οποίο προϋπόθεση για την πιστωτική εγγραφή είναι η εισπραξη.

που καταχωρίζονται στη λογιστική αυτή πρέπει να πιστώνονται το πρώτον από της εισπράξεώς τους.

87. Και μετά την εισαγωγή της λογιστικής Β πρέπει τα μη εισέτι εισπραχθέντα ποσά να αποδίδονται στην Κοινότητα, ωστόσο με τη «σύσταση ασφαλείας» πρέπει να μειώνεται ο κίνδυνος των κρατών μελών να υποχρεωθούν να καταβάλουν σε τελευταία ανάλυση από δικούς τους πόρους τους αποδοθέντες ίδιους πόρους. Υπό το πρίσμα αυτό, δεν συντρέχει κανένας λόγος, όπως και η Γερμανική Κυβέρνηση υποστήριξε, να ληφθεί εν προκειμένω υπόψη ο γενικός ορισμός της «εγγυήσεως» του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1985<sup>26</sup>, σύμφωνα με τον οποίο ως εγγύηση νοείται «η εξασφάλιση ότι θα καταβληθεί ή θα καταπέσει ποσό χρημάτων στην αρμόδια αρχή αν δεν τηρηθεί η συγκεκριμένη υποχρέωση». Στις κλασσικές ασφάλειες κατά την ανωτέρω έννοια περιλαμβάνονται ασφαλώς και οι εγγυήσεις στο πλαίσιο των οποίων ο εγγυητής αναλαμβάνει εν γένει υπό διάφορες μορφές έναντι ενός δανειστή την υποχρέωση ότι θα εκπληρώσει τις δεσμεύσεις ενός τρίτου.

88. Κατά το άρθρο 8 της συμβάσεως TIR, με την εγγύηση, το περιεχόμενο της οποίας διέπεται, ταυτόχρονα, από το κοινοτικό δίκαιο και από την υποκείμενη στο γερμανικό δίκαιο σύμβαση εγγυήσεως που έχει

συναφθεί με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας<sup>27</sup>, οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί αναλαμβάνουν την υποχρέωση καταβολής των δασμών για λογαριασμό των προσώπων τα οποία οφείλουν τα ποσά αυτά, ευθύνονται δε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον μετ' αυτών για την καταβολή των ποσών αυτών, θα πρέπει δε κατά το μέτρο που τούτο είναι δυνατό να επιδιώκεται η είσπραξή τους πρώτα από τους οφειλέτες των ποσών αυτών. Δεν μπορεί να αντιληφθώ για ποιον λόγο δεν θα έπρεπε να θεωρηθεί αυτή η εγγύηση για την καταβολή δασμών κατ' αρχήν ως ασφάλεια κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων, ακόμη και αν πρόκειται για εγγύηση εις ολόκληρον και όχι για παροχή προσωπικής ασφαλείας.

89. Εντούτοις, στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR πρόκειται για μια από ποσοτικής απόψεως περιορισμένη εγγύηση και, ως εκ τούτου, όπως ορθώς τόνισε η Γερμανική Κυβέρνηση, το ποσό της εκάστοτε τελωνειακής οφειλής ενδέχεται να υπερβαίνει το ύψος της συσταθείσας ασφαλείας. Φρονώ ότι στην περίπτωση αυτή οι οικείες απαιτήσεις πρέπει να καταχωρίζονται στη λογιστική Α μόνο μέχρι του ύψους της συσταθείσας ασφαλείας, ήτοι καθόσον καλύπτονται από το ποσό της εγγυήσεως. Φρονώ ότι τούτο ανταποκρίνεται περισσότερο στην προαναφερθείσα προσπάθεια να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικότερα διά της εισαγωγής της λογιστικής Β, σε συνδυασμό με τη ρύθμιση περί αποδόσεως του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, ο οικονομικός κίνδυνος που φέρουν τα κράτη μέλη σε σχέση με τις μη εισέτι εισπραχθείσες απαιτήσεις, ήτοι να εξαρτηθεί

26 — Κανονισμός της 22ας Ιουλίου 1985 για τον καθορισμό των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εγγυήσεων για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 205, σ. 5).

27 — Βλ. την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, C-78/01, Bundesverband Güterkraftverkehr und Logistik eV [BGL] (Συλλογή 2003, σ. I-9543, σκέψη 45).



στενότερα η υποχρέωση πιστωτικής εγγραφής των ιδίων πόρων από την πραγματική είσπραξή τους. Κατά τα λοιπά, ο σκοπός αυτός διατυπώνεται και στο άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί ιδίων πόρων σε σχέση με τις αμφισβητηθείσες απαιτήσεις καθόσον μνημονεύεται το ενδεχόμενο να υπάρξουν μεταβολές στις απαιτήσεις αυτές συνεπεία αντιδικίας.

90. Επομένως, βάσει των ανωτέρω, οι βεβαιωθείσες απαιτήσεις από δελτία TIR πρέπει να καταχωρίζονται κατ' αρχήν στη λογιστική Α εν πάση περιπτώσει μέχρι του ύψους του συμφωνηθέντος στο πλαίσιο του συστήματος TIR ανώτατου ορίου, μέχρι του οποίου ευθύνονται οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί για τις τελωνειακές οφειλές, και να αποδίδονται στην Κοινότητα εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 10, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού περί ιδίων πόρων.

91. Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί, δεδομένου ότι απορρέει αμιγώς από τις κανονιστικές βάσεις του καθεστώτος TIR και, ως έναν βαθμό, εκφράζει την ιδεώδη κατάσταση του καθεστώτος αυτού και του προβλεπόμενου σε αυτό συστήματος εγγυήσεων. Στην πραγματικότητα, από τη δεκαετία του 1990 άρχισαν να καθίστανται όλο και πιο έκδηλες οι αδυναμίες του συστήματος οι οποίες κατάληξαν στην ήδη σκιαγραφηθείσα στο πλαίσιο των πραγματικών περιστατικών «κρίση» του καθεστώτος TIR<sup>28</sup>.

92. Φρονώ ότι δεν είναι δυνατό βάσει των στοιχείων της παρούσας δικογραφίας να συναχθεί οριστικό συμπέρασμα σε σχέση με την ακριβή έκταση, τις αιτίες και τις επιπτώσεις της κρίσεως αυτής, ιδίως σε σχέση με την ικανότητα του εγγυοδοτικού συστήματος εν γένει και των γερμανικών εγγυοδοτικών οργανισμών ειδικότερα. Ακόμη και από την έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που εξετάζει αυτά τα περιπλοκά ζητήματα δεν προκύπτει σε τελευταία ανάλυση μια σαφής εικόνα.

93. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφενός, το περιθώριο χειρισμών των κρατών μελών στον τομέα αυτό, όπως τόνισε η Γερμανική Κυβέρνηση, περιορίζεται από τη σύμβαση TIR, στην οποία και η Κοινότητα υπόκειται, και η οποία επιβάλλει την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου συστήματος εγγυήσεων. Αφετέρου, λόγω της συνεργασίας της στα αντίστοιχα όργανα στο πλαίσιο της συμβάσεως TIR ούτε και η ίδια η Επιτροπή μπορεί να εξαιρεθεί από τις ευθύνες που έχει για τη λειτουργία του καθεστώτος TIR. Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι στην έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τονίζεται επανειλημμένως ότι η Επιτροπή είναι συνυπεύθυνη για τον τρόπο με τον οποίο εξελίχθηκε η κρίση του καθεστώτος διαμετακομίσεων, ήτοι του καθεστώτος TIR, και για τον πλημμελή τρόπο αντιμετώπισής της<sup>29</sup>.

94. Επομένως, οι αδυναμίες του συστήματος TIR, τα προβλήματα κατά την είσπραξη των

29 — Βλ. π.χ. τα συμπεράσματα που παρατίθενται στη συνοπτική επισκόπηση της εκθέσεως της εξεταστικής επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο σημείο 1.1.5. Βλ. επίσης τη διαπίστωση στο σημείο 9.2.3.4 σχετικά με την «Αδράνεια της Επιτροπής»: «Συνολικά, οι επιδόσεις της Επιτροπής μέχρι σχετικά πρόσφατα αποτελούσαν μια καταθλιπτική γνώριμη επίδειξη γραφειοκρατικής ακινησίας. Ο ρόλος της ως προς τη διαμετακόμιση ήταν όλως δόλιος αντι-δραστικός παρά δραστήριος.»

28 — Βλ. ανωτέρω σημεία 20 επ.

τελωνειακών οφειλών και ο κίνδυνος σε σχέση με τους ίδιους πόρους δεν πρέπει εσπευσμένως να καταλογίζονται συλλήβδην στα κράτη μέλη, ήτοι εν προκειμένω στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

θεσπίζονται δυνάμει αυτής από τα κοινοτικά όργανα<sup>32</sup>. Από τα ανωτέρω το Δικαστήριο συνήγαγε π.χ. την υποχρέωση των κρατών μελών να λαμβάνουν, στο πλαίσιο καλόπιστης συνεργασίας με την Επιτροπή, τα μέτρα που είναι πρόσφορα προκειμένου να διασφαλιστεί η εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων σχετικά με τη βεβαίωση τυχόν ιδίων πόρων<sup>33</sup>.

95. Πέραν τούτου, πρέπει να εξεταστεί αν οι ενέργειες της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας —ήτοι η χορήγηση παρατάσεως για την εξόφληση των επίμαχων απαιτήσεων και η καταχώριση των απαιτήσεων αυτών στη λογιστική Β— στο πλαίσιο της αντιδράσεώς της στην κρίση του καθεστώτος TIR και στις συνέπειές της συνιστούν αθέτηση των υποχρεώσεων που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο σε σχέση με τους ίδιους πόρους.

97. Επίσης, το Δικαστήριο έκρινε σε σχέση με δυσχέρειες που είχαν ανακύψει κατά την εκτέλεση αποφάσεως της Επιτροπής επί κρατικών ενισχύσεων ότι η Επιτροπή και το κράτος μέλος οφείλουν, κατ' εφαρμογήν της σχετικής αρχής, να συνεργάζονται καλόπιστα για την αντιμετώπιση των δυσχερειών αυτών, τηρουμένων πλήρως των διατάξεων της Συνθήκης. Προς τούτο, πρέπει το κράτος μέλος να θέτει στην κρίση της Επιτροπής<sup>34</sup> και τα προβλήματα που ανακύπτουν. Η αρχή αυτή μπορεί να μεταφερθεί και στην περίπτωση δυσχερειών που ανακύπτουν σε άλλους τομείς του κοινοτικού δικαίου.

96. Βάσει γενικής αρχής, όπως αυτή εκφράζεται στο άρθρο 10 ΕΚ<sup>30</sup>, η οποία ωστόσο διατυπώνεται και στον κανονισμό περί ιδίων πόρων σε σχέση με τους ίδιους πόρους<sup>31</sup>, τα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα έχουν την αμοιβαία υποχρέωση να συνεργάζονται καλόπιστα. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη οφείλουν να διευκολύνουν την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της η οποία έγκειται στη μέριμνα για την εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης καθώς και των διατάξεων που

98. Τέλος, το Δικαστήριο έκρινε μεν ότι τα κράτη μέλη δεν δύνανται να ενεργούν σε τομέα ο οποίος εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Κοινότητας παρά μόνον ως διαχειριστές του κοινού συμφέροντος και, εφόσον το αρμόδιο κοινοτικό όργανο δεν έχει προβεί στην κατάλληλη ενέργεια, να θέτουν σε ισχύ τα προσωρινά μέτρα διατηρήσεως που ενδεχομένως απαιτεί η κατάσταση· ωστόσο,

30 — Βλ., μεταξύ άλλων, ήδη τις αποφάσεις της 15ης Ιανουαρίου 1986, 44/84, Derrick Guy Edmund Hurd (Συλλογή 1986, σ. 29, σκέψη 38), και της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 358/85 και 51/86, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 4821, σκέψη 34).

31 — Ιδίως στα άρθρα 17, παράγραφος 1, καθώς και 18, παράγραφος 2, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, πρβλ. την απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, C-10/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2002, σ. I-2357, σκέψη 90).

32 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-408/97, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 2000, σ. I-6417, σκέψη 16).

33 — Απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, Επιτροπή κατά Ιταλίας (υποπαρατεθείσα στην υποσημείωση 31, σκέψη 89).

34 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 22ας Μαρτίου 2001, C-261/99, Επιτροπή κατά Ιαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-2537, σκέψη 24), της 3ης Ιουλίου 2001, C-378/98, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2001, σ. I-5107, σκέψη 31) και της 2ας Ιουλίου 2002, C-499/99, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 2002, σ. I-6031, σκέψη 24).

τα μέτρα αυτά πρέπει να λαμβάνονται στο πλαίσιο συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους μέλους. Ωστόσο, σε κάθε περίπτωση δεν είναι νόμιμα τα εθνικά μέτρα διατηρήσεως τα οποία λαμβάνονται παρά τις αντιρρήσεις, τις επιφυλάξεις ή τους όρους που διατυπώνει η Επιτροπή<sup>35</sup>.

99. Υπό το πρίσμα της ανωτέρω νομολογίας, η καλόπιστη συνεργασία κατά την εφαρμογή εν προκειμένω των διατάξεων περί ιδίων πόρων θα απαιτούσε εν πάση περιπτώσει όπως η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έλθει σε συνεννόηση με την Επιτροπή σε σχέση με τα προβλήματα που ανέκυψαν στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR, ιδίως σε σχέση με τα προβλήματα του συστήματος εγγυήσεων, και όπως συμφωνήσει με αυτήν για τις ενέργειές της σχετικά με την εφαρμογή των κοινοτικών ρυθμίσεων περί ιδίων πόρων. Αντ' αυτού, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς προηγουμένη συμφωνία με την Επιτροπή —συζήτηση με την Επιτροπή υπήρξε μόνον εκ των υστέρων και κατόπιν σχετικού αιτήματος της ίδιας της Επιτροπής μετά τους ελέγχους που διεξήγαγε— έπαυσε τις διαδικασίες εισπράξεως κατά των εγγυητών, ήτοι συνήψε τις συμφωνίες περί παρατάσεως της προθεσμίας καταβολής των απαιτήσεων και εξακολούθησε να καταχωρίζει τις απαιτήσεις που αφορούσαν τους ίδιους πόρους της Κοινότητας στη λογιστική Β και, ως εκ τούτου, τα αντίστοιχα ποσά δεν μπορούσαν να πιστωθούν —εν πάση περιπτώσει προσωρινώς— στην Κοινότητα.

100. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αναλυτικότερα το κατά πόσον οι ενέργειες στις οποίες προέβη η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ήσαν επιβεβλημένες ενόψει των περιστάσεων και το αν και κατά πόσον οι απαιτήσεις βάσει του καθεστώτος TIR πράγματι δεν ήσαν πλέον ασφαλισμένες, και αν, συνεπώς, η είσπραξη των σχετικών ποσών, κατά την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, δεν ήταν δυνατή, για λόγους ανωτέρας βίας, για μεγάλο χρονικό διάστημα, ότι, εν πάση περιπτώσει, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με την αυθαίρετη παράταση της προθεσμίας για την είσπραξη των επίμαχων βεβαιωθείσων απαιτήσεων και την καταχώρισή τους στη λογιστική Β αθέτησε την υποχρέωσή της, η οποία απορρέει μεταξύ άλλων από το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, να λαμβάνει τα απαιτούμενα μέτρα στο πλαίσιο καλόπιστης συνεργασίας με την Επιτροπή προκειμένου να αποδίδει σε αυτήν τους ίδιους πόρους της Κοινότητας βάσει των όσων ορίζει ο κανονισμός περί ιδίων πόρων.

101. Επομένως, ο πρώτος λόγος της προσφυγής της Επιτροπής είναι βάσιμος.

2. Δεύτερος λόγος της προσφυγής: παράλειψη ενημερώσεως της Επιτροπής σχετικά με ορισμένα άλλα μη αμφισβητηθέντα ποσά δασμών που αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας λογιστικής μεταχειρίσεως

102. Με τον δεύτερο λόγο της προσφυγής της, η Επιτροπή προβάλλει ότι οι γερμανικές

35 — Βλ. τις αποφάσεις της 5ης Μαΐου 1981, 804/79, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή 1981, σ. 1045, σκέψεις 30 έως 32 και 37) και της 15ης Δεκεμβρίου 1987, 325/85, Ιρλανδία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 5041, σκέψεις 15 και 16).

αρχές παρέλειψαν να την ενημερώσουν σχετικά με το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR που δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά τελωνεία στο χρονικό διάστημα από το 1994 μέχρι την τροποποίηση της αποφάσεως το 1996 τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας μεταχειρίσεως (με αυτήν των ελεγχθέντων δελτίων TIR), ήτοι καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β.

δικαίωμα παροχής πληροφοριών. Η Επιτροπή έχει το δικαίωμα να ζητεί πληροφορίες για την εκπλήρωση των καθηκόντων που της έχουν ανατεθεί μόνον υπό τους όρους που καθορίζει το Συμβούλιο (άρθρο 284 ΕΚ). Το Συμβούλιο δεν έχει θεσπίσει κάποια γενική ρύθμιση σχετικά με την παροχή πληροφοριών ή σχετικά με την αναγνώριση γενικών δικαιωμάτων ελέγχου. Επομένως, το προβαλλόμενο από την Επιτροπή γενικό δικαίωμα παροχής πληροφοριών δεν υφίσταται.

α) Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

β) Εκτίμηση

103. Η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι τα κράτη μέλη υπέχουν, στον τομέα των ιδίων πόρων, ειδική υποχρέωση συνεργασίας και, ως εκ τούτου, έχουν την ευθύνη της παροχής των απαιτούμενων στοιχείων στην *Επιτροπή* προκειμένου αυτή να μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της σε σχέση με την εποπτεία της νομότυπης εφαρμογής των διατάξεων περί ιδίων πόρων. Εν προκειμένω, η *Επιτροπή* μπορούσε να ζητήσει από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας τα απαιτούμενα στοιχεία προκειμένου να μπορέσει να ελέγξει αν η περιγραφείσα με λογική συνέπεια παράβαση υφίσταται και κατά πόσον το πρόβλημα έχει ήδη επιλυθεί. Η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να οργανώσουν τις τελωνειακές υπηρεσίες τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να ικανοποιηθεί αυτό το αίτημα παροχής πληροφοριών.

105. Κατά πάγια νομολογία, τα κράτη μέλη υποχρεούνται, βάσει της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας, όπως η αρχή αυτή διατυπώνεται μεταξύ άλλων στο άρθρο 10 ΕΚ, να συνεργάζονται σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστεως στις έρευνες που αναλαμβάνει η *Επιτροπή* δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ και να της παρέχουν κάθε πληροφορία που ζητεί για τον σκοπό αυτό <sup>36</sup>.

106. Όσον αφορά ειδικότερα τον τομέα των ιδίων πόρων, το Δικαστήριο έχει κρίνει με την απόφασή του επί της υποθέσεως C-10/00 ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται —υποχρέωση η οποία απορρέει ειδικώς από τις διατάξεις σχετικά με τον έλεγχο των ιδίων πόρων— να λαμβάνουν στο πλαίσιο

104. Η *Γερμανική Κυβέρνηση* υποστηρίζει ότι η *Επιτροπή* δεν έχει κάποιο γενικό

36 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 11ης Δεκεμβρίου 1985, 192/84, *Επιτροπή κατά Ελλάδας* (Συλλογή 1985, σ. 3967, σκέψη 19) και της 6ης Μαρτίου 2003, C-478/01, *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου* (Συλλογή 2003, σ. I-2351, σκέψη 24).

καλόπιστης συνεργασίας με την Επιτροπή τα μέτρα που μπορούν να διασφαλίσουν την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί της βεβαίωσης των ιδίων πόρων<sup>37</sup>.

107. Βάσει της ανωτέρω υποχρεώσεως, το οικείο κράτος μέλος υποχρεούται «όταν [...] η Επιτροπή εξαρτάται, σε σημαντικό βαθμό, από τα παρεχόμενα από το οικείο κράτος μέλος στοιχεία [...] να θέτει τα δικαιολογητικά και άλλα χρήσιμα έγγραφα στη διάθεση της Επιτροπής κατά πρόσφορο τρόπο, προκειμένου το εν λόγω όργανο να μπορεί να ελέγχει εάν και, ενδεχομένως, σε ποιον βαθμό τα οικεία ποσά αφορούν ιδίους πόρους των Κοινοτήτων»<sup>38</sup>.

108. Εν προκειμένω, στο πλαίσιο της προς ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, η Επιτροπή ζήτησε επανειλημμένως από τις γερμανικές αρχές, προσδιορίζοντας επακριβώς το περιεχόμενο των αιτημάτων της, να την ενημερώσουν σχετικά με το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR μιας συγκεκριμένης χρονικής περιόδου που δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά τελωνεία και τα οποία καταχωρίστηκαν επίσης στη λογιστική Β. Επιπλέον, το αίτημα αυτό δεν είχε τον χαρακτήρα «γενικού αιτήματος παροχής πληροφοριακών στοιχείων», αλλά υποβλήθηκε κατόπιν των ελέγχων που διενήργησε η Επιτροπή από τους οποίους αποκαλύφθηκε ότι ορισμένος αριθμός δελτίων TIR είχε αποτελέσει αντικείμενο παρόμοιας λογιστικής μεταχείρισεως.

109. Βάσει της προπαρατεθείσας νομολογίας σχετικά με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, η οποία διατυπώνεται και στο άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού περί ιδίων πόρων, κατά το οποίο τα κράτη μέλη λαμβάνουν «κάθε μέτρο ικανό να διευκολύνει» τους ελέγχους σχετικά με τη βεβαίωση και απόδοση των ιδίων πόρων, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έπρεπε να ανταποκριθεί στο αίτημα της Επιτροπής να της παρασχεθούν ορισμένα πληροφοριακά στοιχεία.

110. Επιπλέον, σκοπός των ρυθμίσεων του τίτλου II του κανονισμού περί ιδίων πόρων σχετικά με τη λογιστική εγγραφή των ιδίων πόρων είναι ακριβώς και η διασφάλιση της διαφάνειας όσον αφορά την εφαρμογή των ρυθμίσεων περί ιδίων πόρων από τα κράτη μέλη καθώς και η παροχή στην Επιτροπή της δυνατότητας να προβαίνει, αν παρίσταται ανάγκη, σε έλεγχο της εφαρμογής αυτής, τα δε κράτη μέλη οφείλουν να παράσχουν συναφώς την υποστήριξή τους στην Επιτροπή<sup>39</sup>.

111. Επομένως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να ικανοποιήσει το επίμαχο αίτημα της Επιτροπής να της παρασχεθούν ορισμένα πληροφοριακά στοιχεία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό περί ιδίων πόρων.

112. Συνεπώς, και ο δεύτερος λόγος της προσφυγής της Επιτροπής είναι βάσιμος.

37 — Βλ. την απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, Επιτροπή κατά Ιταλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 31, σκέψεις 88 έως 90).

38 — Αυτόθι, σκέψη 91.

39 — Βλ. συναφώς την προαναφερθείσα στην υποσημείωση 37 νομολογία του Δικαστηρίου.

## V — Δικαστικά έξοδα

113. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων.

114. Δεδομένου ότι τόσο η Επιτροπή όσο και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ηττήθηκαν εν μέρει —αφενός οι δύο πρώτοι λόγοι της προσφυγής πρέπει να γίνουν δεκτοί, αφετέρου ο τρίτος, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος της προσφυγής είναι απαράδεκτοι—, προτείνω να φέρουν οι διάδικοι τα δικαστικά τους έξοδα. Το Βασίλειο του Βελγίου το οποίο άσκησε παρέμβαση φέρει τα δικαστικά του έξοδα δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο.

## VI — Πρόταση

115. Βάσει των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

«1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, ιδίως την υποχρέωση να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα, στο πλαίσιο καλόπιστης συνεργασίας με την Επιτροπή, ώστε να καταβάλει στην Κοινότητα τους ιδίους της πόρους,

— προβαίνοντας σε παράτυπη εκκαθάριση ορισμένων εγγράφων αποστολής (δελτίων TIR), καθόσον καθυστέρησε, άνευ προηγουμένης συνεννοήσεως,

να επιδιώξει την ικανοποίηση των απαιτήσεων της Κοινότητας, περιέλαβε δε τις σχετικές απαιτήσεις στη λογιστική Β με αποτέλεσμα να μην καταβάλει εμπροθέσμως στην Επιτροπή τους ιδίους πόρους που προέκυψαν από αυτές, καθώς και

- παραλείποντας να πληροφορήσει την Επιτροπή για το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητηθέντων δασμών σε συνδυασμό με δελτία TIR που δεν εκκαθάρισαν τα γερμανικά τελωνεία στο χρονικό διάστημα από το 1994 μέχρι την τροποποίηση της αποφάσεως του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών το 1996 (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1996, III B 1 — Z 0912 — 31/96), που αποτέλεσαν αντικείμενο παρόμοιας λογιστικής μεταχειρίσεως (εγγραφή στη “λογιστική Β” αντί της “λογιστικής Α”).

- 2) Κατά τα λοιπά, απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 3) Η Επιτροπή, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο του Βελγίου φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.»